நானும் என் தமிழும்

ஞானி

ஓராண்டுக்கு முன்பு சேலம் தமிழ்ச் சங்கத்தில் "ஞானியின் சுயம்" என்ற பொருளில் உரையாற்றுமாறு தமிழ்ச்சங்கத்தின் செயலர் திரு.க.வை பழனிச்சாமி அவர்கள் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். உரையாற்றுவதற்கு முன்பு தமிழோடும் மார்க்சியத்தோடும் நான் உறவு கொண்ட வரலாற்றை சில கட்டுரைகளாக எழுதினேன். அமெரிக்காவின் "விளக்கு" அமைப்பினர் தரும் விருதின் போது "என் வாழ்வும் பணியும்" என்ற முறையில் நான் பேசவேண்டுமென்று "நாடகவெளி" திரு. ரங்கராசன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, முன்பு நான் எழுதிய கட்டுரைகளில் சிலவற்றை "நானும் என் தமிழும்" என்றத் தலைப்பில் இங்குத் தொகுத்துள்ளேன். இக்கட்டுரை எழுதக் காரணமாக இருந்த நண்பர்களுக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றி.

ஞானி

1. எனது கல்விப் பயிற்சி

1. இப்பொழுது என் வயது 62. என் சொந்த வாழ்க்கையை பொறுத்தவரை நான் மிகுந்த மனநிறைவோடு தான் இருக்கிறேன். கண் பார்வை இல்லாதது குறித்து எனக்குக் கவலை இல்லை. இரண்டொருவரைப் பார்க்க முடியவில்லை, சில இயற்கைக் காட்சிகளை கண்டு இரசிக்கமுடியவில்லை என்று எப்பொழுதாவது சில சமயம் எனக்குள் கவலை வரும். இரண்டொரு கணங்களில் இந்தக் கவலை என்னைவிட்டு நீங்கிவிடும். இப்படி இப்பொழுது கவலைப்பட்டு பயன் இல்லை என்று நான் உடனடியாக நினைத்துக் கொள்வதுதான் இதற்குக் காரணம்.

சொந்த வாழ்க்கையில் கவலை இல்லை என்றேன். உண்மை தான் - பொருளாதார வகையில் எனக்கு கவலை இல்லை. இருப்பதை வைத்துக் கொண்டு நான் இன்னும் நூல் வெளியீடுகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். நண்பர்களும் ஒத்துழைக்கின்றனர். தமிழுக்கு இன்றைய தேவை என்ன என்ற முறையில் என்னாலான சிலவற்றை விடாப்பிடியாகத் தொடர்ந்து செய்து வருகிறேன். ஒவ்வொரு நாளும் 5/6 மணிநேரம் படிக்கிறேன், எழுதவும் செய்கிறேன். படிக்காமலும், எழுதாமலும் என்னால் உயிர் வாழமுடியாது. உதவியாளர் மூலம் எழுதுகிறேன். படிக்கிறேன். நண்பர்கள் பலர் என்னை வந்து சந்திக்கின்றனர். அவர்கள்மூலம் நாட்டு நடப்புக்கள் முதலியவற்றை மேலும் அறிந்து கொள்கிறேன்.

என்னை நான் எப்பொழுதுமே மையப்படுத்துவதில்லை. நண்பர்கள் மற்றும் மக்கள் நலம் குறித்து நான் அக்கறை கொண்டுள்ளேன். நாடு நன்றாக இல்லை என்பது குறித்து தொடர்ந்து சிந்திக்கின்றேன். சொந்த வாழ்க்கையில் எனக்கு கவலை இல்லை என்றாலும், நாட்டு வாழ்க்கை குறித்து சிந்திக்கும்பொழுது நம் நாட்டுக்கு எதிர்காலம் இல்லை என்ற கவலை எனக்குள் அதிகரிக்கிறது.

2. எனது வாழ்க்கையில் 28 ஆண்டுகள் தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்தேன். கோவையில் ஒரு புகழ் பெற்ற பள்ளியில் பணிபுரிந்தேன். ஆசிரியர் பணி எனக்குப் பிடித்தமான பணி. உயர்நிலைப்பள்ளி கல்வி முடித்து, கல்லூரிக்குள் நுழைந்தபொழுது தமிழ்க்கல்வியைத் தேர்ந்து கொள்ளவிரும்பினேன். எனது விண்ணப்பத்தைப் பார்வையிட்ட பேராசிரியர், "நீ பெற்றுள்ள மதிப்பெண்களுக்கு உனக்கு முதல் பிரிவு கிடைக்கும், தமிழை ஏன் தேர்ந்து கொள்கிறாய் என்று கேட்டார். சிந்தித்துப்பார்" என்றார் "மூன்று நாள் கழித்து வா. தமிழ்தான்

வேண்டுமென்றால் கொடுக்கிறேன்" என்றார். தமிழைத்தான் நான் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

இலக்கியம் குறித்து எனக்கு ஏற்பட்ட ஆர்வத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். எனது தொடக்கப்பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் திரு. அரங்கசாமி நாயுடு அவர்கள் எங்களுக்கு பாடங்கள் கற்பிக்கும் பொழுதே கம்பராமாயண செய்யுட்களைக் கற்பித்தார். எனது தந்தையார் ஊருக்கு உழைத்தவர். பங்கீட்டுக்கடை நடத்திய பொழுதும் சம்பாதிக்காதவர். சுதந்திரம் பெறுவதற்குச் சற்று முன்னரும், பின்னரும் நாடு வறுமை வாய்ப்பட்டிருருந்தது. எங்கும் வறுமையும் பட்டினியும், நாங்களும் அனுபவித்தோம். எங்கள் குடும்பம் பெரிய குடும்பம். கிராமத்தில் வாழ்ந்தோம். மானாவாரி பூமி அது. அந்த கிராமத்துச் சூழல் எனக்குள் இன்றும் பதிந்திருக்கிறது. கிராமம்தான் எனக்கு மண்ணின் மீதும், மனிதர்கள் மீதும் நேயத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தது. இந்த நேயத்தின் வழியே தான் தமிழ் நேயத்தை நான் பெற்றேன். இந்தக் கதை மிகவும் விரிவானது. இப்பொழுதைக்கு இது தேவை இல்லை.

நடுநிலைப்பள்ளியில் நான் பயின்ற பொழுது, எங்கள் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் திரு. நஞ்சுண்டேஸ்வரன், எனக்குள் மட்டுமல்லாமல் மேலும் சில மாணவர்களுக்குள்ளும் ஆளுமைக்கான வளர்ச்சியைத் தூண்டியவர் அவர்தான். கல்வியளவில் எங்களைத் தேர்ந்தவர்களாக அவர் உருவாக்கினார். அவர் இல்லையென்றால் நான் என்ன ஆகியிருப்பேன் என்பது பற்றி இப்பொழுது என்னால் சிந்திக்க முடியவில்லை.

3. கோவையில் நான் உயர் பள்ளிக் கல்வியைத் தொடர்ந்தபொழுது எனக்குள் தமிழ் உணர்வை வளர்த்தவர் புலவர் திரு. நா. சுந்தரராசனார் அவர்கள். பெருமைக்குரிய இந்தப் பள்ளியில் பணியாற்றிய அற்புதமான ஆசிரியர் குறித்து நான் சொல்லாமல் நகரமுடியாது. திரு. டி.வி. வெங்கட சுப்பிரமணிய அய்யர், திரு. இராஜம் அய்யர், திரு. இராமநாதன், நாராயணசாமி அய்யர் ஆகிய ஆசிரியப் பெருமக்களை நான் என்றும் மறவேன். பாடங்களில் பெற்றிருந்த பேரறிவை நினைத்து இன்று வியப்படைகிறேன். தங்கள் அறிவுத் திறனை எங்களுக்கு இவர்கள் முழுமையாக வழங்கினார்கள். இவர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனர்கள். இவர்களைக் குறித்து என் மரியாதை என்றைக்கும் குறையாது.

கல்லூரியில் படித்த பொழுது என் நெஞ்சில் முதன்மையாக நிறைந்திருப்பவர் பேராசிரியர் பா.சு. மணியம். கோவை அரசுக் கல்லூரியில் அப்பொழுது பணியாற்றிய கொண்டல் சு. மகாதேவன்,

உருத்திரமணி, பொன்னப்பனார் ஆகியவர்களையும் நினைவு கொள்கிறேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் படித்த காலம் என் வாழ்வின் பொற்காலம் என்று நான் மகிழ்வோடு சொல்லிக் கொள்ள முடியும். பிரமாண்டமான அந்த நூலகத்தில் நான் என் ஆசை தீரப் படித்தேன் என்று சொல்ல முடியும். படிக்கும் ஆசை இன்றைக்கும் எனக்குள் அடங்கவில்லை என்பதையும்நான் உடனடியாகச் சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கியம் மட்டுமல்லாமல், ஆங்கில இலக்கியமும் கற்றேன். தத்துவம், வரலாறு, அறிவியல் ஆகியவை எனக்கு என்றைக்குமே பிடித்த அறிவுத் துறைகள். எனது பேராசிரியர் திரு.வெப.கரு. இராமனாதன் செட்டியார், திரு. மு. அருணாசலம்பிள்ளை, திரு. முத்துசாமி பிள்ளை, திரு. தண்டபாணி தேசிகர், திரு. சண்முகம் பிள்ளை ஆகிய இவர்கள் எந்த மொழித் துறையில் பணிபுரிந்திருப்பார்கள் என்றாலும் அந்த மொழிக்கு வளம் சேர்த்திருப்பார்கள். தமிழின் வளத்திற்கும் இவர்கள் ஆதாரமானவர்கள்.

4. 50 களில் நான் தமிழ் கற்றேன். தமிழ் ஏறுமுகமாக இருந்த காலம் அது. பெரியார், அறிஞர் அண்ணா, தெ.பொ.மு.வ., சேதுபிள்ளை முதலியவர்களின் வழியாக தமிழ்நாடு முழுவதும் பெருகிய தமிழ்ப் பேரார்வத்தில் நாங்கள் திளைத்தோம். தமிழ் இப்படித்தான் எங்களுக்குள் ஊறியது. ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழ் ஆய்வு இவர்கள் வழியே எங்களுக்குள் வந்து பதிந்தது. எனக்குள் இருக்கும் நேயத்தை இன்றளவும் வளர்த்தவர்கள் இந்தத் தமிழ் அறிஞர்கள். தமிழை நான் நன்கு கற்றேன். ஆங்கிலத்திலும் குறைவு வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இறுதித் தேர்வில் அண்ணாமலை செட்டியார் நினைவுப் பரிசு எனக்கு கிடைத்தது என்பதை இங்கு மகிழ்ச்சியோடுதான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆண்டு முழுவதும் விடாப்பிடியாக படித்து வந்தவருக்கு இந்தப்பரிசு சென்றிருக்க முடியும். என் மரியாதைக்கு உரியவர் அவர். நான் என்ன செய்ய முடியும். தொடர்ந்து பலதுறை பற்றிய படிப்பின் காரணமாக தமிழைப் பற்றிய புரிதல் எனக்குள் கூடுதலாக இருந்திருக்க கூடும். வகுப்பறையில் நான் கழித்த நேரத்தைவிட, நூலகத்தில் நான் கழித்த நேரம் அதிகம்.

பட்ட வகுப்பிற்குமேல் முதுகலைப் படிப்பிற்கு நான் செல்லவில்லை. எங்கள் குடும்பத்தின் பொருளாதாரநிலை உதவியாய் இல்லை. பட்டவகுப்பு முடிந்த அன்றைக்கு பேராசிரியர் இராமநாதன் செட்டியார் என்னை தன் அறைக்கு அழைத்தார். பல்கலைக்கழக இணைவேந்தர் முத்தையா செட்டியாருக்கு அவர் வலக்கரம் என மதிக்கப்பட்டவர். தீர்க்கமான அவரது பார்வைக்கும் கூர்மையான சொற்களுக்கும் அவரிடம் அச்சம் கொள்ளாத மாணவர்களே இல்லை.

நான் அச்சத்தோடு தான் சென்றேன். முதுகலைப் படிப்பிற்கு நான் அவசியம் வரவேண்டும் என்றார். எனது குடும்பநிலையைச் சொன்னேன். கல்லூரிக்கான கட்டணம், விடுதிக்கான கட்டணம் முதலியவற்றுக்கு தான் ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னார். வியப்பும், அதிர்ச்சியுமாக நான் வெளிவந்தேன். எப்படியோ என் படிப்பை நான் தொடரவில்லை. தொடர்ந்திருந்தால் நானும் ஒரு பேராசிரியர் ஆகி இருப்பேன்.

5. பேராசிரியர் ஆகாதது குறித்து எனக்குச் சற்றும் வருத்தம் இல்லை. உயர்நிலைப்பள்ளியில் 28 ஆண்டுகள் தமிழாசிரியராய் பணிபுரிந்ததை ஏற்கனவே சொன்னேன். பேராசிரியர் ஆகி இருந்தால் இன்னும் பல ஆய்வு நூல்களை நான் எழுதியிருப்பேன். இந்த ஆய்வு நூல்களில் தமிழ் இருந்திருக்கும் வாழ்வு இருந்திருக்காது. பதவியில் உயர்ந்து செல்லும் பொழுது நிலத்தோடும், நீரோடும், மண்ணோடும், மக்களோடும், கொள்ளுகின்ற ஆழ்ந்த உறவுகளிலிருந்து விலகித்தான் செல்கிறோம். இப்படிச் சென்ற நிலையில் தமிழியல் ஆய்வு எப்படி வளம் பெறும்.

இப்படி நான் சொல்வதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் உண்டு. சிலர் என்னை மறுக்கவும் கூடும். இதற்கான பதிலை பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். சிறுவயது முதற் கொண்டே என் குடும்பத்தின் வறிய நிலையைச் சொன்னேன். கிராமத்து வாழ்க்கை நிலையைச் சொன்னேன். பெரிய குடும்பச் சூழலில் நான் அன்பைப் பயின்றேன். என் தாத்தா காலம் முதற்கொண்டே சாதிக் கலப்பு எங்கள் குடும்பத்தில் தொடர்ந்து ஏற்பட்டு வருகிறது. வணிகத் துறையில் எங்கள் குடும்பத்தவர். ஈடுபட்டிருந்த பொழுதிலும் எங்கள் வாழ்க்கை வளமாக இல்லை. வெளியூரிலிருந்து எங்கள் ஊரில் வந்து குடியேறியவர்கள் பெரும் செல்வராயினர். உள்ளூரில் வாழ்ந்த எங்களைப் போல பலரது வாழ்க்கை அடிமட்டத்தில்தான் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. இதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள். ஒரு ஊரில் நெடுங்காலமாக வாழ்பவர்களுக்கு இடையில் உள்ள நெருக்கமான உறவு காரணமாக ஒருவரை மற்றவர் ஏமாற்றிப் பிழைப்பதை அவர் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. வேற்றூர்களில் இருந்து வந்தவர்களுக்கு இந்த ஈரம் இல்லை. உறவு நெருக்கம் இல்லாத நிலையில் இலாபத்திலேயே முழு கவனம் செலுத்த முடியும். இதற்கு மேலும் காரணங்கள் இருக்கின்றன.

6. நான் சொல்ல வந்ததில், என் வாழ்வைப் பொறுத்தவரை ஒரு முக்கியமான உண்மை. 1960 களின் தொடக்கத்தில் நான் கோவையில் பணிபுரிந்தபொழுது மார்க்சியத்தோடு எனக்கு உறவு ஏற்பட்டது. மார்க்சியத்தை நண்பர்களோடு நான் ஆழ்ந்து கற்றேன். கலை இலக்கிய பெருமன்றத்தின் மூலம் தோழர்கள் ஜீவா, ரகுநாதன்,

ஆர்.கே.கண்ணன், ஜெயகாந்தன், வானமாமலை முதலிய அறிஞர்கள் பலரைக் கற்றேன். இவர்களை நான் நெருங்கிச் செல்லவில்லை என்றாலும் இவர்களின் ஆய்வறிவை பெரும் அளவில் சேகரித்துக் கொண்டேன். தொடக்கத்தில் நான் நேருவியனாக இருந்தேன். குருச்சேவை பெரிதும் இரசித்தேன். ஆனால் தோழர் எஸ்.என். நாகராசன் அவர்களோடு ஏற்பட்ட உறவின் காரணமாக மெல்ல, மெல்ல நான் மாறினேன். இப்படி மாறும் பொழுது எனக்குள் பெரும் சிரமங்களை உணர்ந்தேன். 1967, 68 வாக்கில், தோழர் நாகராசன் மூலம் நானும் மாவோவின் சிந்தனைக்கு நெருக்கமானேன். எஸ்.வி.ஆரோடு நான் மிக நெருக்கமாக இருந்து மார்க்சிய நூல்களை ஆழ்ந்து கற்றேன். புலவர் ஆதி அவர்களையும் இங்கு அவசியம் குறிப்பிட வேண்டும். "புதிய தலைமுறை" இதழ் நடத்தினோம். 1979 வாக்கில் "பரிமாணம்" இதழை நடத்தினோம், நிறைய எழுதினேன்.

7. எனக்குள் தமிழோடும் மார்க்சியத்தோடும் ஏற்பட்ட உறவு குறித்து இங்கு அழுத்தமாகச் சொல்ல வேண்டும். என் வாழ்வின் மையமென இதைத்தான் நான் சொல்ல முடியும். தமிழோடு தான், மார்க்சியத்தோடுதான் எனக்கு வாழ்வு. மார்க்சியம் கற்றதால் தமிழ் எனக்குள் ஆழ்ந்த செறிவைப் பெற்றது. மார்க்சியம் கற்றதால் தமிழின் வளத்தை நான் ஆழமாக எனக்குள் சேகரித்துக் கொண்டேன். இந்த ஆதாரத்தில் தான் நான் தொடர்ந்து எழுதுகிறேன், சிந்திக்கிறேன். எனது பெரும்பாலான கட்டுரைகள் இந்த மையத்திலிலேயே சுழல்கின்றன. தமிழுக்கும் மார்க்சியத்திற்கும் இடையில் இத்தனை நேயத்திற்கும் இடம் உண்டா என சிலர் கேட்கக்கூடும். தமிழ் ஆர்வத்தை சிலர் மொழி வெறி என்பார்கள். தமிழ்த்தேசியம் என்று பேசுவதை இன வெறி என்று சொல்வார்கள். மாவோவின் வெளிச்சத்தில் மார்க்சியத்தை செறித்துக் கொள்வதை தீவிரவாதம் என்றும் சிலர் சொல்வார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் இங்கு நான் பதில் சொல்லவில்லை. என் கட்டுரைகளில் இது குறித்து நிறைய எழுதி உள்ளேன். திராவிட இயக்கமும், மார்க்சிய இயக்கமும் உடனடி அரசியல் காரணமாக எதிரெதிர் திசைகளில் சென்றன. இப்படி சென்றதற்கு காரணமான அனைவரும் தமிழுக்கும், தமிழ்த் தேசத்திற்கும், தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கும், தமிழ் இலக்கியத்தின் வளத்திற்கும், மார்க்சியத்திற்கும் எதிராக சென்றவர்கள் - தமிழுக்கும் மார்க்சியத்திற்கும் இடையில், திராவிட இயக்கத்திற்கும் மார்க்சியத்திற்கும் இடையில் பகைமையை தோற்றுவித்தவர்கள், வளர்த்தவர்கள். அவர்கள் எவ்வளவு பெரியவராக இருந்தாலும் அவர்கள் நம்மரியாதைக்கு உரியவர்கள் அல்லர்.

2. என் தமிழ் உணர்வு

1. தமிழ் உணர்வு வளர்முகத்தில் இருந்த காலத்தில் தமிழ் கற்றேன் என்று சொன்னேன். அடுத்து தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்ததையும் சொன்னேன். ஆசிரியர் தொழில் என் பிழைப்புக்கு ஆதாரமாய் இருந்தது. தமிழ்ப் பாடதிட்டம் நான்கு, ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தான் மாறுவதுண்டு. ஒரே பாடத்தை திரும்பத் திரும்ப நடத்துவதில் உள்ள சலிப்பை பெருமளவில் நான் உணர்ந்தேன். இருந்தபோதிலும் விருப்பத்தோடுதான் ஆசிரியப் பணிபுரிந்தேன். தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டும் இருந்தேன். செய்யுள் அல்லது உரைநடைப் பாடம் தவிர மாணவர்களின் பொது அறிவை வளர்ப்பதில் கவனத்தோடு இருந்தேன். வியட்நாம் பிரச்சனை, இலங்கை சிக்கல், விண்வெளிப் பயணங்கள் குறித்தெல்லாம் மாணவர்களுக்கு நிறையச் சொல்வேன். ஒவ்வொரு பிரிவேளையிலும் கொஞ்சம் நேரம் ஒதுக்கிக் கொண்டு இவற்றை சொல்வேன். சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு காதை பாடமாக இருந்தாலும் சிலப்பதிகாரக் கதை முழுவதையும் விரிவாகச் சொன்ன பிறகுதான் குறிப்பிட்ட கதைப் பகுதியை நடத்துவேன். இயற்கை ஒவ்வா நிகழ்ச்சிகள் என கதைப் பகுதிகளில் வரும்பொழுது இப்படி நடைபெறச் சாத்தியம் உண்டா? என்றெல்லாம் மாணவர்களோடு விவாதிப்பேன். திருக்குறள் கருத்துக்களை மாணவர்கள் உள்ளத்தில் தங்க வைப்பது சிரமம் எனினும் விடாப்பிடியாகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பேன். கடவுள் கருத்தோடு எனக்கு உடன்பாடும் உண்டு, முரண்பாடும் உண்டு.

பள்ளி நேரம் தவிர வேறு நேரங்களில், மார்க்சியம் பற்றிய படிப்பில், ஆய்வில் முழு கவனம் செலுத்தினேன், "புதிய தலைமுறை" நடத்திய காலத்தில் கட்சி மார்க்சியரைப் போல் இல்லாமல் முழு அளவில் தமிழ் உணர்வோடு நானும் நண்பர்களும் செயல்பட்டோம். எங்கும், எதிலும் தமிழ் என்பது எங்கள் கொள்கை, 1965, 68ல் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் எங்கள் ஈடுபாடு அதிகம். மைய அரசின் ஆட்சி மொழியாக அனைத்து மாநிலங்களின் மொழிகளும் இடம் பெறவேண்டும் என்று எழுதினோம். பாரதிதாசனை நாங்கள் போற்றியது எங்களுடைய தமிழ் உணர்வு, கட்சி மார்க்சியரின் உணர்வுக்கு எதிரானதாகத்தான் இருந்தது. சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம் குறித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் "புதிய தலைமுறை"யில் வெளியிட்டோம். தமிழ் உணர்வைப் பொறுத்தவரை நாங்கள் யாருக்கும் சளைத்தவர்களாக இல்லை.

இவ்வாறு தொடங்கிய என் ஆய்வுகள் மேலும் விரிவும், ஆழமும் பெற்றன. தமிழின் தொன்மை, தமிழின் தனித்தன்மை பற்றியெல்லாம்

எனக்கு ஆழ்ந்த அக்கறை இருந்தது. தனித்தமிழ் என்பது தேவையான ஒரு இலக்கு. முழு அளவில் கடைப்பிடிப்பது நமக்கு அரிது என்றாலும், அந்த இலக்கை நமக்குள் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே, நாம் பயன்படுத்தும் பொதுத்தமிழில் நல்ல சொற்கள் இடம் பெறும் என்பது என் கருத்து. பெருஞ்சித்திரனார் அவர்களின் 'தென்மொழி' இதழை அதன் தொடக்கக் காலமுதலே நான் படித்து வந்தேன். ஆரிய எதிர்ப்பு என்பதில் எனக்கு எப்பொழுதும் முற்றான உடன்பாடு இல்லை. ஆரியர், தமிழை இகழ்ந்தனர் என்பதில் எனக்கு கருத்து மாறுபாடு இல்லை. ஆரியர் தமிழை ஒதுக்கியது எனக்கு உடன்பாடில்லை. ஆரியத்தை இகழ்வது எனக்கு இயலாது. ஆரியரால்தான் தமிழ் மக்கள் அழிந்தார்கள் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. தமிழன் தன்னை விட்டுக் கொடுக்காமல் ஆரியர் இவனுக்குள் வெற்றி பெறமுடியாது என்பது என் கருத்து.

2. இப்பொழுது எல்லாவற்றையும் திரும்பப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இங்கு என் உணர்வை இப்படி தொகுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் கற்பது என்றால் திருக்குறள் கற்பது என்பது பொருள். சிலப்பதிகாரம் கற்பது என்று பொருள். திருக்குறள் கற்பது என்றால் குறட்பாக்களை மனப்பாடம் செய்வது உரைநயங்களை விரித்துரைப்பது என்பது பொருளாகாது. திருக்குறளின் அறத்தைக் கற்க வேண்டும். அறத்தை நெஞ்சில் நிறுத்த வேண்டும். இன்றைய சமூகச் சூழலில் இந்த அறத்தின் தேவை பற்றி நமக்கு முழு அளவில் ஈடுபாடு வேண்டும். அப்படியானால் குறள் அறத்தின்வழியே நாம் சமதர்மம் கற்க வேண்டும். ஒப்புரவு அறிதல் முதலிய வள்ளுவரின் கருத்துக்கள் வழியே ஆழ்ந்த உணர்வை இன்றைய சூழலில் சமதர்மம் என நமக்குள் திரட்டிக் கொள்வதுதான் திருக்குறள் கற்பதற்கான பொருள். சிலம்பைக் கற்பதென்றால் சமூகத்தில் நிலவும் அநீதிகளுக்கு எதிராகப் போரிடுவது என்பது பொருள். இப்படியே தான் சங்க இலக்கியம் முதலியவற்றையும் நாம் கற்க வேண்டும். தமிழ் உணர்வு என்பதை இப்படித்தான் பொருள்படுத்த வேண்டும்.

இயற்கையை நாம் அழிக்க முடியாது. வாழ்வில் அறம் தழைக்கவேண்டுமானால் இயற்கை அழிந்த நிலையில் வாழ்வை மேம்படுத்த முடியாது. மக்களை ஊழலுக்குள்ளாக்கிய பிறகு அறம் பற்றிப் பேசிப்பயனில்லை. வாழ்வின் ஆதாரங்கள் அழிந்து ஊழலுக்கு எல்லாவற்றையும் உட்படுத்தியப்பிறகு தமிழ் உணர்வு நமக்குள் தங்காது. தமிழை மக்கள் மதிக்க மாட்டார்கள். பதவிக்கும், அதிகாரத்திற்கும், செல்வப்பெருக்கத்திற்கும் வாழ்வை ஒப்படைத்த நிலையில் தமிழுக்கு இடமில்லை. தமிழ் உணர்வுக்கு இடம் இல்லை. பட்டி மன்றங்கள் தமிழ் உணர்வை அழிக்கவே செய்யும். மக்கள் உணர்வை மலினப்படுத்துவது

பட்டி மன்றம் தமிழை வணிகப் பொருளாக்குவது தமிழை அழிப்பதற்கான முயற்சி. வெட்கமில்லாமல் ஒருவர் தன்னை தமிழ்ச் சான்றோர் என, தமிழறிஞர் என, அழைத்துக் கொள்ள முடியாது. தமிழை இப்படி வணிகமாக்குபவர்கள், கேவலமான அரசியல் ஆக்குபவர்கள் தமிழின் எதிரிகள்.

3. இப்படி நான் சொல்லும்பொழுது, நீங்கள் ஓர் உண்மையை புரிந்து கொள்ள முடியும். தமிழ் இலக்கியங்கள் வழியே தமிழ் வாழ்வை தமிழ் உணர்வை நான் பொருள்படுத்துவதில் மார்க்சியத் தாக்கத்தை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளமுடியும். தமிழின் ஆழத்தைக் கண்டறிவதற்கு மார்க்சியம் தான் கருவி. பிழைப்புக்கும், பொருளுக்கும், அதிகாரத்திற்கும் தம்மை இரையாக்கிக் கொண்டவர்கள் தமிழ் உணர்வைப் பெறுவதில்லை. தமிழ் என்று முழங்குவோர், மார்க்சியத்திற்கு எதிராகப் பேசுவதையும் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். இவர்கள் தமிழை வைத்து வணிகம் செய்பவர்கள், அரசியல் செய்பவர்கள். தமிழில் கதை என்றும், கவிதை என்றும் எழுதித்தள்ளி, நூல்கள் வெளியிட்டு, விழாக்கள் நடத்தி பெருமை சேகரித்துக் கொண்டு தமிழின் மீதமர்ந்து தமிழை அழிப்பவர்கள் இவர்கள்.

தொடக்க காலத்தில் பாரதிதாசன் கவிதைகளை பற்றி எனக்கு பெரிய மரியாதை இல்லை. பாரதியைத்தான் நான் மதித்தேன். ஆனால் தமிழ் உணர்வு எனக்குள் திரண்டு வரும் சூழலில் இறுதியாகத்தான் பாரதிதாசனை நான் கண்டுபிடித்தேன். என் அளவில் இது மிகப்பெரிய கண்டுபிடிப்பு. "தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்" என்று தொடங்குகிற பாடல்களில் தமிழைக் குறித்து பாரதிதாசன் சொல்லும் உருவகங்களை முன்பு வெறும் கற்பனைகள் என்று கருதினேன். ஆனால் இவற்றின் உண்மையைப் பிறகுதான் அறிந்து கொண்டேன். தமிழின்வழியே தான் இளமை முதற்கொண்டு அறிவும் உணர்வும் எனக்குள் நுழைந்தன. பயிர்களும், உயிர்களும், வானமும், கடலும், தாவரங்களும், பறவைகளும் - இப்படி ஆயிரக்கணக்கானவை எனக்குள் பதிந்தது தமிழோடு சேர்ந்துதான். தமிழ்மொழியின் மூலம் தமிழின் தொன்மை எனக்குள் இடம் பெறுகிறது. கோவலனும், கண்ணகியும், மணிமேகலையும் எனக்குள் தங்கி உள்ளார்கள். வள்ளுவரை எனக்குள் நான் தரிசிக்கிறேன். கணியன் பூங்குன்றன் எனக்குள் தங்கி எனக்குள் வளம் சேர்த்து வருகிறார். ஆழ்வார்களோடும், நாயன்மார்களோடும் நானும் கலந்து இருக்கிறேன். ஆண்டாளோடு சேர்ந்து நானும் கண்ணனைத் தேடி இருக்கிறேன். எனக்கு வயது 60 தல்ல, 1000 ஆண்டு. தமிழ் வரலாற்றின் இழைகள் எனக்குள் பதிந்துள்ளன. எனது வானம் தமிழ் வானம். காற்றும் கடலும் எனக்குள் உயிர்க்கின்றன.

4. பாரதிதாசனை பொறுத்தவரை தமிழ் என்பதற்கு நூறு பொருள் சொல்லுகிறார். தமிழ் என்றால் இனிமை, தமிழென்றால் காதல், தமிழென்றால் வீரம் என்று இப்படியே அன்பும், அறமும், கலையும், அழகும், இளமையும், முதுமையும் எல்லாமே பாரதிதாசனுக்குத் தமிழ்தான். ஆறும், கடலும், அலைகளும், நீரும், நிலமும், பயிர்களும், உயிர்களும் பாரதிதாசனுக்குத் தமிழ்தான்.

எங்கள் தமிழ் நிலம் அழியக்கூடாது இன்னொருவன் தமிழன் நிலத்தை அபகரித்துக் கொள்ள முடியாது. எங்கள் உழவர்களை கைவினைஞர்களை அடிமைப்படுத்தக்கூடாது. இப்படி விரிகிறது பாரதிதாசனின் தமிழ் உணர்வு. வடக்கத்தியருக்கு மட்டுமல்லாமல் சந்தைப் பொருளாதாரம் என்னும் பெயரில் தமிழகத்திற்குள் வரும் எந்த அந்நியர்க்கும் தமிழ் நிலத்தை, தமிழ் இயற்கையை, தமிழ் மக்களின் வாழ்வுரிமைகளை, தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டை அடகு வைக்க முடியாது. 5,000, 10,000, 20,000 ஆண்டுத் தொன்மையும் மேன்மையும் உடையவன் தமிழன். இவனுக்குள் வரலாறு பேராறாய் ஓடுகிறது.

திரும்பவும் நான் இப்படிச் சொல்லாமல், மார்க்சியத்தின் நெறியில் இல்லாமல் வேறு எப்படி தமிழ் உணர்வை பொருள்படுத்துவது? நமக்குள் உயிர்ப்பிப்பது? தமிழ்தான் நமக்கு உயிர். தமிழ்தான் நமக்கு வாழ்வு. கட்சி மார்க்சியனுக்கு ஏன் இந்த உண்மை புரியவில்லை? நான் உறுதியாகச் சொல்வேன் கட்சி மார்க்சியனுக்கு தமிழகம் தெரியாது. மார்க்சியமும் தெரியாது. இன்னும் ஒன்றை நான் சொல்ல முடியும். பெரியார் என்றும், கழகம் என்றும் வெறும் மேடைத் தமிழில் முழங்குபவர்களுக்கும் தமிழ் தெரியாது, தமிழின் ஆழம் தெரியாது, தமிழின் நீர்மை தெரியாது. வள்ளுவருக்கும், இளங்கோவுக்கும் இவர்கள் வாரிசுகள் அல்லர். இடையில் வந்த எத்தனையோ தரகர்களுக்கு இவர்கள் வாரிசுகள். இவர்களுக்கு தமிழை வைத்துப் பிழைக்க தெரிந்திருக்கிறது. தமிழ் இவர்களுக்குத் தாய் அல்ல.

3. எனது தேடல்

1. நிலத்தில் கிணறு தோண்டி அந்தக் கிணற்றில் வெளிப்படும் தண்ணீரை, ஒரு உழவர் கண்டுபிடிக்கிறார் தொகுத்து இரைக்கிறார். தனது நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சுகிறார் என்றால் தண்ணீரை இவர் உற்பத்தி செய்தார் என்பது பொருளாகாது. நிலத்திற்கு அடியில் உள்ள நீரை இவர் கண்டுபிடித்தார், தேவையான ஆழம் தோண்டியதன் விளைவாக தண்ணீர் தொடர்ந்து ஊறுகிறது. ஊறிய தண்ணீரை வைத்து இரைத்து நிலங்களுக்கு பாய்ச்சி விளைச்சல் செய்கிறார். கிணறு தோண்டுவதற்கு அவர் பெருமுயற்சி செய்தார். திரும்பவும் சொல்லலாம் தண்ணீரை அவர் உற்பத்தி செய்யவில்லை. தண்ணீரைக் கண்டறியும் முயற்சியில் அவர் ஈடுபட்டார். தண்ணீர் அவருக்குத் தேவையாக இருந்தது. தனக்கு மட்டுமல்லாமல் மற்றவருக்கும் பயன்படும் விளைச்சலை செய்வதற்காகத்தான் அவர் கிணற்றைத் தோண்டினார்.

வள்ளுவர் சரியாகவே இந்த உண்மையைச் சொல்லுகிறார். ஊர்நடுவில் உள்ள, ஊருணி நீரால் நிறைந்தது என்றால், இதில் தனி ஒருவனது முயற்சி என்று எதுவும் இல்லை. மழை பெய்கிறது. ஒருவேளை வாய்க்கால் வெட்டி வைத்தது ஊர் மக்களது முயற்சி நிறைந்த நீர் ஊருணிக்குச் சொந்தமில்லை. தேவையான நீரை, அவரவர் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இதேபோலத்தான் ஊர் நடுவில் பழுத்த மரம் பற்றியும் வள்ளுவர் சொல்லுகிறார். பழங்களை மனிதர் பறித்துக் கொள்ளலாம். பறவைகள் உண்ணலாம். தடை இல்லை.

இப்படி வள்ளுவர் சொல்லும் உவமைகள் எந்த உண்மையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன? பெருந்தகையானுடைய செல்வம் இப்படிப் பயன்படும் என்கிறார். பேரறிவாளனுடைய திரு இப்படி பயன்படும் என்கிறார். செல்வம் அவனது சொந்த முயற்சியால் மட்டுமே அவனிடம் வந்து குவியவில்லை. எத்தனையோ பேர், எங்கெங்கிருந்தோ தந்த உழைப்பின் விளைவாக இவனிடம் செல்வம் குவிந்திருக்கிறது. அறிவுடையவன் இப்படித் தான் புரிந்து கொள்வான். அறிவில்லாதவன் தானே படைத்த செல்வம் என்று கர்வம் கொள்வான். வள்ளுவர் பெருந்தகையான் என்றும், பேரறிவாளன் என்றும் சொல்வதன் நுட்பம் நம் கவனத்திற்குரியது.

வள்ளுவர் இப்படி சொல்வதற்கான வரலாற்றுச் சூழலை நாம் கவனிக்க வேண்டும். வள்ளுவர் சொன்ன கருத்தும் வரலாற்றுச் சூழலிலிருந்து அவர் கண்டறிந்து திரட்டிய கருத்துத் தான். வள்ளுவர் காலத்தில் ஊர் நடுவில் மன்றங்கள் இருந்தன. சான்றோர் கூடி

மன்றங்களில் அமர்ந்து வழக்குத் தீர்த்தனர். இதற்கு அறங்கூர் அவை என்று பெயர். இத்தகைய அவை தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றில் நெடுங்காலம் தொடருகின்ற முறை. ஊர் மன்றத்தில் இருந்தவர் சான்றோர் எனப்பட்டனர். தமக்கு முற்பட்ட ஆதிப்பொதுமைச் சமூகத்தின் தொடர்ச்சி என்று இவர்களைச் சொல்ல முடியும். இந்த பொதுமை அறத்தைதான் வள்ளுவர் பேசுகிறார். 'இருவேறு உலகத்து இயற்கை திருவேறு தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு" என்ற முரண் நிலை வள்ளுவருக்கு உடன்பாடில்லை. எப்படி இப்படி ஒரு சமூகமுரண் ஏற்பட்டது என்ற கேள்வியை வள்ளுவரும் கேட்கிறார். இதுபுரியவில்லை என்கிறார். இதுமாற வேண்டும் என்கிறார்.

2. இப்பொழுது நாம் சொல்லலாம் எனது தனித்தன்மை என்பது எனக்குள் நான் சேகரித்துக் கொண்ட பொதுத்தன்மைதான். நமது சமூகத்தில் காலங்காலமாகப் பெரும்பாலான மக்களுக்குள் தொடர்கின்ற பொதுத்தன்மையைத்தான் எனக்குள் திரட்டிக் கொள்ள நான் முயற்சி செய்தேன். இதற்கு மரபு என்றும் பெயர் சொல்லலாம். மரபு என்பதைப் பழமை என்று பொருள்படுத்துவது பொருந்தாது. மரபுக்குள் படைப்புத் தன்மை இயல்பாகப் பொருந்தியிருக்கிறது. படைப்புத்திறன் காரணமாக மரபு எப்பொழுதும் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது. மாணிக்கவாசகர் இறைவனைக் குறித்துச் சொன்ன வாசகத்தை இங்கு நினைவு கொள்ளலாம். "முன்னைப் பழமைக்கும் முன்னவனே பின்னைப் புதுமைக்கும் அப்பெற்றியனே" என்றார் மாணிக்கவாசகர். இறைவன், என்றும் அழிவில்லை, அவன் என்றும் இருக்கிறான், பழையவனாகவும் புதியவனாகவும் இருக்கிறான். தன்னை புதுப்பித்துக் கொள்ளவும் செய்கிறான். எப்பொழுதும் அவன் புதியவனாக இருக்கிறான் என்பது மாணிக்கவாசகர் கருத்து. மரபும் இத்தன்மையுடையதுதான். இந்த மரபின் ஆற்றலைத்தான் நானும் என் படைப்புக்களிலும் திறனாய்வுகளிலும், வரலாற்றுப் பார்வை, தத்துவப் பார்வை ஆகியவற்றிலும் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தி உள்ளேன். எனது சமூகச் சூழல் இப்படி ஒரு தீர்வை நோக்கி, கண்டுபிடிப்பை நோக்கி என்னை உந்தியது என்பதைத்தான், எனக்கானவாழ்வு என்று உணர்கிறேன். இதுபற்றியும் நான் சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டும்.

3. நான் கிராமச் சூழலில் வாழ்ந்தேன். பெரியதொரு குடும்பத்தின் பல்வேறு சிக்கல்களுக்கு இடையில் வளர்ந்தேன். வாழ்க்கை எனக்கு என்றைக்குமே சிக்கலாகத்தான் இருந்தது. என் குடும்பச் சூழலில் என் பெற்றோரும், சகோதரர்களும் வாழ்க்கை நெருக்கடியில் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். கிராமச் சூழலிலும் பல்வகையான நெருக்கடிகளும் சிக்கல்களும். படிக்கிற சூழலிலும் எவ்வளவோ சிக்கல்கள். தமிழ்ச்

சமூகச் சூழலில் பல்வேறு வகையான இயக்கங்கள், இவற்றிற்கிடையிலும் முரண்கள். நம் சமூக சூழலில் இயல்பாகவே மதம் நம்மை பாதிக்கிறது. கோயில்களும், திருவிழாக்களும், சடங்குகளும் எப்பொழுதும் நம்மைத் தொடர்கின்றன. விடுதலைக்குப்பிறகு சமூக அளவில் எத்தனையோ சிக்கல்கள். சொந்த வாழ்க்கையிலும் அவமதிப்புக்கள், புறக்கணிப்புக்கள். சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்குகிற வாழ்க்கை. போட்டிகளில் வெற்றி உறுதியில்லை. பொறாமைப்படுவதில் பயனில்லை. நினைத்த காரியங்கள் கை கூடுவதில்லை. நண்பர்கள், உறவினர்களின் அன்பு எப்பொழுதுமே ஆறுதலாக இருக்கிறது. கதைகள் கேட்கிறோம். பழமொழிகள் காதில் விழுகின்றன. உழவர் சமூகம் இடையறாது உழைக்கிறது. மழை கொட்டும், அல்லது மண்ணைக் காயவைக்கும். தமிழல்லாத பிறமொழிகளும் வழங்குகிற சூழல். உலகப் போர் நிகழ்ச்சிகளும் நமக்குள் வந்து விழுகின்றன. காந்தி, நேரு, முதலியவர்களோடு எப்படியோ சில உறவுகள். கடவுள் உண்மையா, இல்லையா என்ற கேள்வி. பெரியாரின் ஓயா அலைவுகள் திராவிட இயக்க நண்பர்களின் அலைசச்ல்கள் இப்படி எவ்வளவோ சொல்லலாம்.

இத்தகைய சூழலுக்குள் தான் நான் இருந்தேன். முரண்பாடுகள் எனக்குள்ளும், கீறல்களும், காயங்களும் ஏற்படுத்தின. எனக்குள் சிதைவுகளும், சிக்கல்களும், நேர்கின்றன. நல்ல எண்ணங்களும் தீய எண்ணங்களும் எனக்குள்ளும் மோதுகின்றன. காமம் முதலிய எத்தனையோ உணர்வுகள். இவற்றிலிருந்து நான் குணப்பட வேண்டும். தேர்ச்சி பெறவேண்டும். ஓயாத கேள்விகள். போதுமான புத்தகங்கள் கிடைப்பதில்லை. சிரமப்பட்டால் இரண்டொரு வகை நூல்கள் கிடைக்கும். இவற்றிற்கிடையில்தான் என்னை நானே திரட்டிக் கொள்வதற்கான முயற்சிகள்.

எனக்கு நினைவு தெரிந்த காலம் முதல் தொடங்கிய முயற்சிகள் இன்றும் தொடருகின்றன என்று நான் சொல்ல வேண்டும். எனினும் உச்சகட்டமான சில நெருக்கடிகளும், தீர்வுகளும் எனக்கு அவ்வப்பொழுது கிடைத்தன. இப்படி எத்தனை உச்சங்கள் என்னுடைய வாழ்க்கையில் இவற்றையெல்லாம் நான் நிதானமாகச் சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டும். கடவுளோடு எனக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடி, மார்க்சியத்தோடு எனக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடி. பெரியாரியத்தோடும் இப்படி ஒரு நெருக்கடி ஏற்பட்டது. மார்க்சியத்தின் இலக்கியக் கோட்பாட்டை வரையறுப்பதில் ஒரு நீண்டகால நெருக்கடி. தமிழில் அமைப்பியல் தொடங்கி இன்று பின் நவீனத்துவம் வரை பல்வேறு அணுகு முறை. இவை மார்க்சியத்தோடு மோதும்போது எனக்குள் ஏற்பட்ட நெருக்கடி. கடைசியாக தமிழ்த் தேசியம் என்ற அரசியலுக்காக தமிழ் மெய்யியல், தமிழ்ப் பண்பாடு, தமிழியச் சிந்தனை ஆகியவற்றைத் தொகுப்பதில் ஒரு நெருக்கடி.

இப்படி பலவற்றைச் சொல்லவேண்டும். இளமை முதற்கொண்டு நண்பர்களோடு உறவும், பகையும் "புதிய தலைமுறைக்" காலத்தில் எங்களுக்குள் ஏற்பட்ட நெருக்கடி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த பள்ளி வாழ்க்கைக் காலத்தில் சில நெருக்கடிகள். குடும்பச் சூழலில் இன்றும் தொடரும் நெருக்கடிகள் என பலவற்றை நினைத்துக் கொள்கிறேன். இவற்றை விவரிப்பது சாத்தியம் இல்லை.

4. அடிப்படையில் நான் ஒரு திறனாய்வாளன் என்று அறியப்படுகிறேன். தமிழ் இலக்கியத்தை நான் போற்றுகிறேன். மார்க்சியத்தைக் கொண்டாடுகிறேன். மனித மேன்மை பற்றி எப்பொழுதும் சிந்திக்கிறேன். படைப்புத்திறன் இல்லாமல் எந்த மனிதரும் இல்லை. கவிஞர் அல்லது பொதுவாக படைப்பாளிகளுக்குள் இயங்குகிற படைப்புத்திறன் என்பது அவர்களுக்குள் மட்டும் இயங்குவதாக சிலர் போற்றுவதை கொண்டாடுவதை நான் வெறுக்கிறேன். இப்படிப் போற்றுபவர் தமக்குள் உள்ள படைப்புத்திறனைக் கண்டு கொள்ளாதவர்கள் அல்லது வளர்த்தெடுப்பதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யாதவர்கள். அல்லது படைப்புத்திறன் என்பதை கவிதைக்குள் அல்லது இலக்கியத்திற்குள் மட்டும் கண்டவர். படைப்புத்திறன் இல்லாமல், விஞ்ஞானிகள், வணிகர்கள், உழவர், கொத்தனார் இல்லை. விலங்குகளுக்கும் கூட குறைந்த அளவிலேனும் படைப்புத்திறன் இல்லாமல் அவை வாழ முடியாது. படைப்புத்திறன் என்பதை சில கூறுகளில் மட்டும் நாம் இணங் காணுகிறோம். வளர்த்துக் கொள்கிறோம். பல பரிமாணங்களிலும், படைப்புத் திறனை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் நம் சமூகத்தில் இல்லை.

இளம் வயதில் இசை அல்லது ஓவியத்தில் பேரார்வம் உடைய எத்தனையோ சிறுவர்கள், இளைஞர்களுக்கு இவற்றை வளர்த்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பு நம் சமூகத்தில் இல்லை. இவர்களின் படைப்புத்திறன்கள் மறுக்கப்படுவதோடு அன்றி முடக்குவதையும் அழிப்பதையும் பெற்றோர்கள் செய்கிறார்கள். ஆசிரியர்களும் செய்கிறார்கள். அப்புறம் அரசும் முதலாளிகளும் செய்கிறார்கள். இவர்கள் தம் தேவைகளுக்கு ஒத்த முறையில் அவர்களின் படைப்புத் திறன்களை முடக்குவதையோ குறுக்குவதையே, திட்டமிட்டுச் செய்கிறார்கள். இங்குதான் அரசியல் என்றும், பொருளியல் என்றும், கருத்தியல் என்றும் பேச வேண்டி உள்ளது.

5. இப்படி கவிதை என்று தொடங்கினால் உலகளவில் அரசியல் என்றும், வரலாறு என்றும் பயணம் செய்தாக வேண்டும். இடையில் நிற்கமுடியாது. கவிதை என்று தொடங்கினால், கம்யூனிசம் வரை பேசியாக வேண்டும். தொல்காப்பியர் என்று தொடங்கினாலும்

இப்படித்தான். கடவுள் என்று தொடங்கினாலும் இதே பயணம்தான். இத்தகைய பயணத்திற்கு ஒருவர் சில பத்தாண்டுகளைச் செலவிட்டாக வேண்டும். பயன்உள்ளவை இந்தப் பத்தாண்டுகள். குறுகிய எல்லைக்குள் வாழ்க்கைப் பயணத்தை நடத்த இயலாது. எல்லைகள் மனிதனை குறுக்கும். தடைப்படுத்தும், அழித்துவிடவும் செய்யும். எல்லைகளை விரித்துக் கொண்டே செல்ல வேண்டும். எல்லைகளின் விரிவுக்கு அளவு இல்லை. ஆங்காங்கே நின்று, நிதானித்தும் செல்லத்தான் வேண்டும்.

இந்தப் பயணம் ஒரு பேரின்பம். இந்தப் பயணத்தின் வழியே நம்மை நாம் கண்டுகொள்கிறோம். இயற்கையோடும், வரலாற்றோடும், சமூகத்தோடும், இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கிய பிரபஞ்சத்தோடும் நாம் வாழ்கிறோம். இவையனைத்தும் நமக்குள் வந்துபோகின்றன. நமக்குள் பதிகின்றன. இப்படித் தான் நம்மை நாமே படைத்துக் கொள்கிறோம். இயற்கை அல்லது வரலாற்றின் அனைத்துப் பரிமாணங்களிலும் நமக்குள் வாழமுடியாதென்பது உண்மைதான். எனினும் இவற்றின் ஆற்றல் மிக்க சில கூறுகளில் உறவுகளில் நம்மை நாமே கண்டுகொள்ளமுடியும். நான் யார் என்ற கேள்வியை எழுப்பி நானே பிரம்மம் அல்லது சூன்யம் அல்லது பொருள் அல்லது சக்தி அல்லது சிந்தனை அல்லது விலங்கு என்றெல்லாம் இறுதி உண்மை எனக்கண்ட பல தத்துவங்களை நாம் பார்த்திருக்கிறோம் இவையெல்லாம் உண்மை பற்றிய சில கோணங்கள், சில பார்வைகள், இவற்றின் வழியே நாம் பேரளவில் பயணம் செய்தால் அன்றி நமக்குள் சரியான அல்லது தேவையான பார்வைகளை தொகுத்துக் கொள்வதும் சாத்தியமில்லை.

6. இப்பொழுது திரும்பவும் சொல்கிறேன். வாழ்க்கையின் நெருக்கடிகள்தான் தீர்வுக்கான விடைதேடி என்னைத் துரத்தின. நெருக்கடி மிக்க இந்த பயணத்தின்போதுதான் தமிழ் இலக்கியத்திற்குள் நான் ஆழ்ந்து சென்றேன். மார்க்சியத்திற்குள் தேடினேன். படைப்புத்திறனை அறிந்து கொண்டேன். திறனாய்வாளன் ஆனேன். மெய்யியலாளன் ஆனேன். இப்படித்தான் என்னை நானே சில புள்ளிகளில் தொகுத்துக் கொண்டேன். இத்தகைய பார்வை நான் பெற என்னைத் தூண்டியவர்கள், என்னோடு பயணம் செய்தவர்கள், எனக்கு வெளிச்சங்கள் வழங்கியவர் என்று எத்தனை பேர்களை நான் சொல்லமுடியும்! எத்தனை விரிந்த வரலாற்றுச் சூழலுக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்! சொற்களில் இவற்றை அடக்கமுடியாது. நானே கடவுள் என்று ஒருசமயம் அறிந்தேன். மனிதன்தான் கடவுளைத் தோற்றுவித்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். கடவுளை நான் மறுக்கவில்லை, வரலாறு என்றும் பிரபஞ்சம் என்றும் வாழ்க்கை என்றும் கடவுள் வடிவத்திற்குள் அர்த்தப்படுத்தக் கூடியது கடவுள்

என்றும் கருத்து. மனிதனோடு தொடர்புடைய எவ்வளவோ சக்திகள். எத்தனையோ புதிர்கள். சங்கரனோ, ராமானுஜனோ, புத்தனோ தனியாக அவர்கள் இல்லை. நமக்குள் இவர்களை ஆங்காங்கே தரிசிக்க முடியும். இயற்கை நமக்கு எத்தனையோ உண்மைகளைக் கற்றுத்தரும். சண்டாளனிடமிருந்தும் சரியான உண்மைகளை சங்கரன் கற்றுக் கொள்வான். எல்லாத் தத்துவங்களும் சாதாரண மக்களிடமிருந்துதான் தோன்றுகின்றன. இறுதியில் நாம் தெரிந்து கொள்வது என்ன? நிலமும் நீரும், காற்றும், வானமும், சுத்தமாக இருக்கவேண்டும். மக்களின் படைப்புத்திறன் மேம்பட வேண்டும். இப்படி மேம்படுவதற்கான சமூகச் சூழல் வேண்டும். இத்தகைய சூழலில் தான் மனிதர்கள் தம்மைத்தாமே தமக்குள் படைப்புத்திறன் கண்டு வரலாற்றோடு. பிரபஞ்சத்தோடு இணைந்து, தமக்குள் விரிவு கண்டு பேரானந்தம் கொள்ளமுடியும். இந்த மனித விடுதலை தான், வாழ்க்கையைத் திறனாய்வாளன் என்ற முறையில் நான் முன்னிலைப் படுத்துகிறேன். தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு அல்லது மார்க்சிய ஆய்வு பற்றிய நோக்கத்தைத் தான் அல்லது தமிழோடு தொடர்புடைய எத்தகைய ஆய்வும் செயல்பாடுகளும் தமிழனின் விடுதலைக்கான ஆய்வாகத்தான், படைப்பாகத்தான் இருக்க முடியும். தமிழுக்குள் இந்த சக்தி உண்டு. பார்வை உண்டு. இதைத்தான் மரபு என்கிறேன். தமிழ் என்கிறேன். இதைக் கண்டறிந்து தொகுப்பதில் தான் எனது தேடல் அடங்கி உள்ளது.

4. எனது வரலாற்றுப் புரிதல்

1. வரலாறு குறித்து எனக்கேற்பட்ட ஆர்வம், எத்தகைய காரணங்களால் ஏற்பட்டது என்பது எனக்கு இன்னும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. எனினும் வரலாறு என்னைப் பொறுத்தவரை மிகுந்த கவர்ச்சி உடையதாய் உணர்கிறேன். வரலாற்றில் ஒருவர் தன்னை வைத்துப் பார்க்கும்பொழுதுதான், தான் தனிமனிதன் அல்லன் என்பதும் வரலாறு பல திசைகளிலிருந்தும் தனக்குள் வந்து கலந்துள்ளது என்பதும், இன்றைய தனது உருவாக்கத்திற்கும் குறைநிறைகளுக்கும் இன்றைய வரலாற்றுச் சூழல் எப்படியெல்லாம் காரணமாக அமைகிறது என்பதையும் தனது அடுத்த கட்டம் எது? என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சென்ற நூற்றாண்டில் நான் பிறந்திருந்தால், நான் இன்றுபோல இருந்திருக்கமாட்டேன். இன்னும் சில நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டுப் பிறந்திருந்தால் நான் பெரிதும் வேறுபட்டவனாக இருந்திருப்பேன் அதேபோல வேறு நாட்டில் பிறந்திருந்தால் நான் இன்றிருப்பதுபோல இருந்திருக்கமாட்டேன். இந்த உண்மை தனிமனிதன் என்ற முறையில் எனக்கு மட்டுமல்லாமல் உலகிலுள்ள அனைவருக்கும் பொருந்தும். குழுக்களாக மனிதன் வாழ்கிறான் என்று வைத்துக் கொண்டால். இந்த குழுக்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் கூட இந்த உண்மை பொருந்துகிறது. வரலாறு பற்றிய கண்ணோட்டங்களும் தொடர்ந்து மாறி வருவதை நான் உணர்கிறேன்.

2. 5ம் வகுப்பு படித்தபொழுது எஸ்.எஸ். மாரிசாமி எழுதிய இரண்டொரு நூல்களை நான் படித்தேன். சைமன் டிவேளரா பற்றி ஒருநூல், சுபாஷ் சந்திரபோஸ் பற்றி இன்னொரு நூல். அடுத்து பல ஆண்டுகளுக்கு பிறகு வீரசாவர்க்கர் எழுதிய "எரிமலை" படித்தேன். இரண்டாம் உலகப்போர் பற்றிய செய்திகள் தினமணியில் படித்தேன். காந்தியின் இறப்பை வானொலியில் கேட்டு அதிர்ச்சியுற்றேன். நேருவின் "உலக சரித்திரம்" படித்தபோது, எனக்குள் எவ்வளவோ வியப்புக்கள் ஏற்பட்டன. பின்னர் நேருவின் டிஸ்கவரி ஆப் இந்தியா படித்தபோது, வரலாற்று அலைகள் எனக்குள் மோதியதை உணர்ந்தேன். அநேகமாக கல்லூரிக் காலத்திலும் அதற்கு முன்பும் இவற்றை படித்த நினைவு எனக்கு இருக்கிறது.

நெடுங்கால வரலாறு நம்மோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பதை நேருவின் நூல்கள் தான் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. இந்தியாவின் நெடுந்தூரப் பயணங்களின்போது, மக்கள் கூட்டத்திற்கு இடையில்

திடீரென ஒரு கிரேக்க முகம் தென்படுகிறது, மங்கோலியன் முகம் தென்படுகிறது என்றெல்லாம் நேரு எழுதிச் செல்கிறார். பழங்கால எல்லோரா, அஜந்தா குகைக்கோயில்களில் ஓவியமாய்த் தீட்டப்பட்ட முகங்கள் திடீரென இந்த மக்கள் கூட்டத்தில் தென்படுகின்றன என்று நேரு எழுதுகிறார். வேதகாலம் இன்னும் நம்மோடு இருக்கிறது என்கிறார். வேற்றுமைகளில் ஒற்றுமை குறித்து நேரு எழுதுகிற வாசகங்கள், என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. நெடுங்கால வரலாற்றை இன்றும் நமக்குள் நாம் சந்திக்கிறோம் என்பதுதான் என் கவர்ச்சிக்கு முதன்மையான காரணமாக இருக்கமுடியும். அன்றியும் நம் நாட்டில் மட்டுமல்லாமல் வேறு எத்தனையோ நாடுகளில் மக்கள் வாழ்ந்த வரலாற்று அனுபவங்கள் நமக்குள் எத்தனையோ உணர்வலை களை எழுப்புகின்றன. இவற்றைப் படிக்கிறபொழுது சில கணங்களேனும் அந்தத் தொலைதூர நாடுகளில் அந்த மனிதர்களோடு நாம் வாழ்வதை உணர்கிறோம். எப்படியோ நமக்குள் நாம் இருக்கிறோம். சின்னச்சின்ன உணர்வுகளுக்கு நமக்குள் இடம் கொடுப்பதை எவ்வளவு பெரிய மூடத்தனம் என்பதை அறிகிறோம்.

விஞ்ஞானிகள், தேசத் தலைவர்கள், சான்றோர்கள், எனப்பலரது வாழ்க்கை வரலாறுகளை படிக்கிறபோதும், எத்தனையோ பிரச்சனைகளோடு, எவ்வளவோ தீர்வுகளோடு நமக்குள் இணைவு ஏற்படுகிறது. நமது சூழலில் குறிப்பிட்ட கால அளவில் நமது வாழ்வின் வழியே நம்மால் உணரமுடியாத பேரனுபவங்கள் நமக்கு வாய்க்கின்றன. நம்மை நாமே புரிந்து கொள்வதற்கு, பிறரோடு ஒன்றுபட்டோ பிறரிடமிருந்து நம்மை வேறுபடுத்தியோ, உணர்வதன் மூலம் தான் வரலாற்று அறிவு நம்மைப் படைக்கவும் செய்கிறது. இத்தகைய வரலாற்றுப் படிப்பின் வழியே நாம் பயணம் செய்யும்பொழுது நமக்கான வாழ்வை, தலைவர்களை, சான்றோர்களை தெரிவு செய்து கொள்ளவும் செய்கிறோம்.

(இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது என் இளம் வயதில் ஒருவேளை நேருவைத்தான் ஒரு இலட்சிய தலைவராகத் தேர்ந்து எடுத்துக் கொண்டதாக உணர்கிறேன். 1965க்குப் பிறகு நேருவின் பாதிப்பிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொள்வதற்கு நான் பெரிதும் சிரமப்பட்டேன். எப்படி இருந்த பொழுதிலும் நேருவின் பாதிப்பிலிருந்து நான் இன்னும் முற்றாக விடுபடவில்லை. இன்றும் எனக்குள் உள்ள நேருவின் பாதிப்பு எனக்குத் தீங்கு செய்வதாக நான் உணரவில்லை) காந்தியைப் பொறுத்தவரை இன்றும் நான் அவரை மதிக்கிறேன் வரலாற்றில் இருந்தே கூட காந்தியைத் தூக்கியெறிந்துவிட மார்க்சியர் சிலர் வெறித்தனமாக முயற்சி செய்வது எனக்கு உடன்பாடில்லை வரலாற்றுச் சூழலை வைத்து காந்தியை மதிப்பிடுவதைத்தான் மார்க்சியர்

செய்ய வேண்டும். இதற்கு மாறாக காந்தியை முற்றாக மறைப்பதோ, மறுப்பதோ மார்க்சிய நெறியும் ஆகாது. மார்க்சிய பார்வைக்கு இது தீங்கு ஆகிவிடும். காந்தி எனக்குள் எங்கோ இன்னும் வாழ்வதாகத்தான் உணர்கிறேன். இன்றைய வரலாற்றுச் சூழலில் காந்திக்கான தேவை அதிகரிக்கவும் செய்திருக்கிறது.

3. 8ம் வகுப்பு படிக்கிறபோது என் ஆசிரியர் திரு நஞ்சுண்டேஸ்வரன் அவர்கள் மூலம் வரலாறு எனக்குள் கவர்ச்சியாய்ப் பதிந்திருக்கக் கூடும் என்று உணர்கிறேன். திருத்தமாக அவர் பாடநூலில் வரலாற்றை எங்களுக்குள் செலுத்தினார். திரும்பத் திரும்ப தேர்வு எழுத வைத்து பாடநூலில் உள்ள வரலாற்றை எங்களுக்குள் துள்ளியமாய்ப் பதிய வைத்தார். மாணவர்களுக்குள் ஆற்றலை வளர்க்க இத்தகைய வழிமுறையைத் தவிர வேறு வழிமுறை இல்லை என்றுகூட இப்பொழுது நான் உணர்கிறேன். மனத்தில் இவ்வாறு திட்டவட்டமாக பதிய வைத்துக் கொண்டால் பிரிதொரு சமயத்தில் இந்தப் பதிவுகள் தொடர்ந்து நாம் சிந்திப்பதைக் கோருகின்றன. மேலும், மேலும் வரலாற்றை நாம் படிப்பதற்கான துண்டுதலை இந்தப் பதிவுகள் தருகின்றன.

8ம் வகுப்பு தேர்வு முடிந்தபின் நான் செய்த ஒரு பெரிய முயற்சி என் நினைவில் உள்ளது. 9,10ம் வகுப்பு வரலாற்றுப் பாட நூல்கள் ஒரு சிலவற்றை நான் சேகரித்து நானே 4,5 குறிப்பேடுகளில் இந்திய வரலாற்றை முழுமையாகத் தொகுத்து எழுதினேன். பிறகுதான் கல்லூரி நூலகங்களில் பெரிய, பெரிய வரலாற்று நூல்களை நான் பார்க்கவும், சிலவற்றைப் படிக்கவும் செய்தேன். நேருவின் நூல்களை இப்படித்தான் நான் படித்தேன். எச்.ஜிவெல்ஸ் போன்றவர்களை கல்லூரி படிப்பின் இறுதிக் காலத்தில் தான் படித்தேன். என்னை மார்க்சியனாக உருவாகிக் கொண்ட காலத்தில் கோசாம்பி முதலியவர்களை படித்தேன். வரலாற்று வரைவியல் எனக்குப் பெரும் கவர்ச்சியை இன்றும் தருகிறது. வரலாறுகள் எவ்வாறு எழுதப்படுகின்றன என்பது பற்றியெல்லாம் இன்று கூடுதலாகச் சிந்திக்கிறோம்.

4. 60 தொடக்கத்தில் மார்க்சியத்தோடு எனக்கு நெருக்கமான உறவு ஏற்பட்டது. கல்லூரிக் காலத்தில் மார்க்சியம் என்னை வெற்றி கொள்ளக்கூடாது என்று எனக்கு நானே உறுதி செய்திருந்தேன். சமயம் தொடர்பான என்னுடைய அனுபவங்களின் விளைவாக என்னையும் நான் புரிந்து கொள்ள, சமயத்தையும் புரிந்து கொள்ள மார்க்சியம் தவிர வேறு நெறி இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன். மார்க்சியத்தோடு எனக்கு இருந்த முரண் என்பது "எங்கல்சின் "குடும்பம், தனிச் சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம்" நூலைப்

படித்தபோது முற்றாகத் தீர்ந்தது என்பதை இங்கு நான் குறிப்பிட வேண்டும். நேருவின் நூல்கள் மார்க்சியத்தை நோக்கி என்னை நகர்த்தின என்றபோதிலும், மார்க்சியம் தன்னை முற்றாக வசப்படுத்திக் கொண்டது எங்கல்சின் நூல் மூலம்தான். எங்கல்சு நூல் எனக்கு மாபெரும் வரலாற்றை எனக்குள் திறந்து வைக்கிற பேரொளியாகப்பட்டது. இந்த நூலைப் படித்த அடுத்த பல வாரங்கள் இந்தநூல் எனக்குள் ஏற்படுத்திய வியப்பில் ஆழ்ந்திருந்தேன். என்னைப்போல இந்த நூலின் கவர்ச்சிக்கு பலர் ஆட்பட்டிருக்கக்கூடும். எத்தனையோ ஆண்டுகள் கழித்து நண்பர் ஜீவஒளியோடு பேசியபொழுது, இந்தநூல் அவருக்குள் ஏற்படுத்திய பெரும் கவர்ச்சி பற்றிக் கூறினார்.

மார்க்சிய நோக்கினாலான வரலாற்றுப் புரிதலை நான் இறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன். தொடர்ந்து படித்தேன். வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் குறித்து "பிளக்கனோவ்" நூல் பலமுறை படித்தேன். எனது புரிதல் முழு அளவில் சரியானது என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. எஸ்.என். நாகராசன் அவர்களைப் பொறுத்தவரை, மார்க்சியம் குறித்தும், மார்க்சிய வரலாற்றியல் குறித்தும் நிறைய எங்களுக்குக் கற்பித்தார். நண்பர்களோடு சேர்ந்து நிறைய நூல்களை நானும் படித்தேன். "புதிய தலைமுறை"க் காலத்தில், நான் எழுதிய சில கட்டுரைகள் மார்க்சிய நோக்கிலான எனது புரிதலை கொண்டிருந்தன. என்று புரிந்து கொள்கிறேன். பிறகு இந்த இறுக்கம் தளரத்தான் செய்தது. அப்புறம் எத்தனையே புதிய புரிதல்கள் நேர்ந்தன.

5. இந்திய வரலாறு குறித்து கோசாம்பி அவர்களின் நூலை நாகராசன் அறிமுகப்படுத்தினார். அதன்பிறகு இர்பான், ஹபீப் முதலியவர்களின் நூல்களையும் கிடைத்த அளவுக்கு நாங்கள் படித்தோம். டாங்கே அவர்கள் எழுதிய நூலை நாகராசன் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தார். இந்திய வரலாற்றுச் சூழலைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மார்க்சியத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பது இன்றைக்கும் பெரிய சிக்கலாக இருக்கிறது. நம்பூதிரிபாட் - இந்திய வரலாறு குறித்து நிறைய எழுதியுள்ளார். தெலிங்கான புரட்சி குறித்தும் நூல்கள் வெளிவந்தன. இந்தியாவின் பொருளியல், தத்துவ வரலாறு குறித்து தேவி பிரசாத் முதலியவர் நிறைய எழுதியுள்ளனர். மேற்குலக வரலாறு போல இந்திய வரலாறு இல்லை. இந்திய வரலாற்றின் தனித்தன்மையை மார்க்சியர் என்ற முறையில் நாம் தெரிந்தாக வேண்டும். பாஸ்டியன் விலங்கா அவர்களின் நூலின் கருத்துக்களைத் தொகுத்து "பரிமாணத்தில்" வெளியிட்டோம். இந்திய வரலாறு குறித்து மார்க்சிய அறிஞர்களின் நேர்காணல் ஒன்று "இந்து" இதழ் வெளியிட்டது. அதையும் தொகுத்து "பரிமாணத்தி"ல் வெளியிட்டோம்.

இந்திய வரலாறு போலவே தமிழக வரலாறும் தனித்தன்மை யுடையது. கே.கே.பிள்ளை அவர்கள் திராவிடக் கருத்தியல் என்ற பார்வையில் தமிழக வரலாற்றைத் தருகிறார். தமிழகத்தில் ஒரு 1000 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்ற இடங்கை, வலங்கை போராட்டங்கள் குறித்து அவாது கருத்துக்களைத் தொகுத்துப் 'பரிமாணத்தில்' வெளியிட்டோம். கம்பராமாயணம் குறித்து பேராசிரியர் வீரைய்யன் எழுதிய நூலில் தமிழக வரலாறு குறித்து எழுதியிருக்கிறார். இதிலிருந்து ஒரு தொகுப்பைப் பரிமாணத்தில் வெளியிட்டோம். இத்தகைய முயற்சிகள் எல்லாம் நமக்கான வரலாற்றை எவ்வாறு அறிந்து கொள்வது என்ற நோக்கில் நாங்கள் கற்றுக் கொண்டவை.

சோவியத் யூனியனின் சோசலிச வரலாறு குறித்தும் தொடர்ந்து கற்றோம். ஆசிய உற்பத்திமுறை குறித்து மார்க்சின் ஆய்வுகளை அவ்வப்பொழுது கற்றபொழுதிலும் இந்திய வரலாற்றுக்கான திறவுகோல் இதில்தான் உள்ளது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள எனக்கு நெடுங்காலம் பிடித்தது. இந்தக் கருத்தாக்கத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே இந்திய சமூகத்தின் தனித்தன்மையை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்தியாவின் கிராம சமூகத்தில் உற்பத்தியும், பகிர்வும், நிர்வாகமும் எவ்வாறு ஒருங்கிணைந்த முறையில் நடைபெற்றன என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய கட்டமைப்பில்தான் சாதிக்கான இடம் உருவாகிறது. சாதி என்பது இங்கு முதன்மையாக பொருளியல்கூறு அடுத்தபடியாகத்தான் கருத்தியல்கூறு. பிரிட்டீஸார் வந்தபிறகு இந்த கட்டமைப்பை அவர்கள் குலைத்தனர். இந்திய சமூகத்தை முற்றிலும் வேறான பாதையில் அடித்துத் துரத்தினார். இந்தச் சிக்கல் இன்றளவும் நமக்குள் தீரவில்லை. இந்தச் சிக்கலின் வரலாற்றை புரிந்து கொள்ளாமல்தான் நமக்குள் கடுமையான மோதல்கள் தொடர்கின்றன.

மார்க்சியம் பற்றிய புரிதல்களில் எவ்வளவோ வளர்ச்சிகள் எற்பட்டுள்ளன. இறுக்கமாக உருவாக்கப்பெற்ற மார்க்சிய கட்டமைப்பை அங்கங்கே தளர்த்தி திருத்தங்கள் செய்து புதிய கூறுகளை உள்ளிருந்தே வளர்த்தெடுத்து நம் கால வரலாற்று சூழலுக்கான மார்க்சியக் கருத்தியலை உருவாக்குவதில் நாகாாசனின் சாதனை வியக்கத்தக்கது. இவரின் புரிதலோடு நானும் இணைந்திருப்பது என்னைப் பொறுத்தவரை மிகுந்த மகிழ்ச்சி தருகிறது. என் அளவுக்கு நானும் கூடுதலான சில புரிதல்களை எனக்குள் வளர்த்திருக்கிறேன்.

6. வரலாறு தொடர்ச்சியாக, இடையீடுன்றி அறுபடாமல் எங்கும் எப்பொழுதும் நிகழ்வதில்லை. ஒரு கலாச்சாரத்தோடு, இன்னொரு கலாச்சாரம் மோதும்பொழுது ஒரு நாடு அல்லது சமயத்தின் வரலாற்று தொடர்ச்சி முற்றிலும் அறுபடுவதும்கூட சாத்தியம்தான். வெளிநாட்டுப்

படையெடுப்புக்கள் என்பன இப்படி ஒரு நாட்டின் வரலாற்றுப் பாதையை மாற்ற முடியும் அரிதாகவே இப்படி நிகழ்கிறது. பெரும்பாலான சமயங்களில் படையெடுப்பை அடுத்து, நாகரிகங்கள் கலக்கின்றன. சில புதிய எழுச்சிகள் தோன்றுகின்றன. முன்னைய வரலாற்றின் பல கூறுகள் அழிகின்றன. சில கூறுகள் புதிய அர்த்தத்தோடு புதிய நாகரிகத்தில் பொருந்துகின்றன. பழைய வரலாறு என்று அப்படியே தொடர்ச்சியாக இப்பொழுது நாம் பேசமுடியாது. எந்த ஒரு கலாச்சாரமும் தனக்குள் முரண்பட்டதாகத் தான் இருக்கமுடியும். முரண்பாடுகள் எப்பொழுதுமே தம் தீர்வுக்கான திறப்புக்களை கொண்டிருக்கின்றன. தக்க சமயம் நேரும்பொழுது இப்படி வரலாறு தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது.

இன்றைய/நாளைய தேவைக்கான முறையில் தொன்மையான வரலாற்றை நாம் கற்கிறோம், புரிந்து கொள்கிறோம், கட்டமைக்கிறோம்.

இத்தகைய கட்டமைப்பின் வழியேதான் பழைய வரலாறு நமக்குள் பல அல்லது சில கூறுகளில் தொடர்கிறது. வரலாற்று மரபு என்ற தொகுப்பினுள் ஒரு முக்கியமான கூறு தன்னைத்தானே புதிய அடிப்படைகளில் உயிர்பித்துக் கொள்வது ஆகும். ஆதிப் பொதுமைச் சமூகம் என்பது நமக்குள் இன்றளவும் தொடர்கிறது. வரலாற்று ஆய்வு என்ற முறையில் இந்த நீரோட்டத்தை நாம் கண்டடைகிறோம், நமக்குள் இணைத்துக் கொள்கிறோம்.

வரலாறு குறித்து அண்மைக் காலத்தில் பாலிம்செஸ்ட் என்ற கோட்பாட்டை நண்பர்கள் முன் வைக்கிறார்கள். மேற்கிலிருந்து வந்த எத்தனையோ கருத்தாக்கல்களில் இதுவும் ஒன்று. கிரேக்க நாட்டில் வரலாறுகளை பதப்படுத்தப்பட்ட தோல்மீது எழுதி வைத்தனர். அதே தோல்களிலுள்ள எழுத்துக்களை, அவை மறைந்த நிலையிலோ, அழிந்த பிறகோ வேறொரு நூற்றாண்டில் தம் கால வரலாற்றை எழுதினார். இப்படியே தொடர்ந்து வரலாறுகள் எழுதப்பட்டன. இன்று அந்த ஏடுகளை ஆராய்கிறபொழுது பாறை அடுக்குகள், தம்படி நிலைகளிலிருந்து மாறி மேலும் கீழுமாக பக்க வாட்டிலும் மாறியும் திரிந்தும் காணப்படுவதைப் போல இந்த ஏடுகளில் எழுதப்பட்ட வரலாறுகளை படிக்க நேருகிறது. ஏட்டுப் பதிவில் ஒரு வாசிப்பில் இடைக்கால வரலாறு முன்னுக்கு வரும். இன்னொரு வாசிப்பில் பழங்கால வரலாறு முன்னுக்கு வரும். இப்படியே வரலாறு என்பதும் அடுக்குகள் சிதைந்து தான் படிக்கப்படுகின்றன.

இப்படி நாம் புரியலாம். தமிழகச் சூழலில் நம்மை பொறுத்தவரை, ஆழ்ந்து செல்லும் பொழுது, பல நூற்றாணடுகள் பதிந்திருப்பதை,

அறிகிறோம். சைவர்களின், நாயன்மார் வரலாறு அல்லது சமணர்கள் புத்தர்கள் கால வரலாறு சிலருக்கு மேலுக்குவந்து விடுகிறது. சிலருக்கு திராவிட வரலாறு முன்னுக்கு வருகிறது. பலருக்கு சங்ககாலம் முன்னுக்கு வருகிறது. மற்ற கால வரலாறுகள் பின்னுக்குப் போகின்றன ஏர் புள்ளியில் தோண்டினால் என்னென்னவோ கிடைக்கின்றன. இப்படித்தான் நமக்குள் ஆதிப்பொதுமை முதல் எவ்வளவோ தட்டுப்படுகின்றன. சமணர்களோடும், நாயன்மார்களோடும், புத்தர்களோடும், தொடர்பு கொள்கிறோம். இராஜராஜ சோழனோடு நமக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இன்று தமிழக வரலாறு, இந்திய வரலாறு குறித்து பேசுபவர்களை நான் இந்த பாலிம்செஸ்ட் கோட்பாட்டின் மூலம் நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். இதன்காரணமாக மார்க்சிய வரலாறு அழிந்து விடுவதில்லை. நாம் சமூக சூழலில் நமக்குள்ளும் வெளியிலும் எதிர்ப்படும் முரண்பாடுகள் வழியேதான் பாலிம்செஸ்ட் கோட்பாட்டின் அடிப்படை புரிதலும் நிகழ்கிறது.

7. இந்த அடிப்படையில் தான் இன்று தமிழ்த்தேசியம் என்ற அரசியல் முனைப்புக்கு வந்து சேர்கிறோம். மார்க்சியம், தமிழ், முதலியவை இங்கும் சரியாக பொருந்துவதாகவே உணர்கிறேன். சமயம், இலக்கியம் திறனாய்வு முதலிய அனைத்தும் எனக்குள் இந்தப் புள்ளியில் வந்து இணைகின்றன. தமிழக வரலாறு, உலக வரலாற்று சூழலின் எத்தனையோ தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளதை இப்படித்தான் புரிந்து கொள்கிறேன். தமிழோடு, தமிழ் வாழ்க்கையோடு, தமிழ் அரசியலோடு இப்படித்தான் என்னை இணைத்துக் கொள்கிறேன். எனக்குள்ள பெரிய நம்பிக்கைக்கும் இதுதான் காரணம்.

5. தமிழக வரலாறு

1. தமிழ்த்தேசிய உணர்வு இன்று மீண்டும் உச்சம் பெற்று வருகிறது. இதற்கென இயக்கங்கள் உருவாகிவருகின்றன. இந்த நோக்கில் மக்கள் மத்தியில் தமிழ் உணர்வை நாம் திரட்டியாக வேண்டும். தேசம் என்பதற்கு ஸ்டாலின் தந்த வரையரைகள் முதலாளிய வறையரைகள். தேச உருவாக்கத்தின்போது, முதலாளிகளின் செயல்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஸ்டாலின் இந்த வரையரைகளைத் தொகுத்தார். மொழி அடிப்படையில் ஒருதேசம். அதற்கென ஒரு எல்லை, ஒரு பொருளியல் அமைப்பு, ஒரு வரலாறு, பண்பாடு என்ற முறையில் இந்த வறையரைகள் அமைந்தன. பிரெஞ்சுபுரட்சியின் போது முதலாளிகள் முன் வைத்த சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய கருத்துக்கள் மிக விரைவில் பொய்யாகிவிட்டன. அதன்பிறகு இந்தக் கூற்றுக்களை மெய்மைப்படுத்துவதற்கு, மக்களாட்சி முறை மட்டுமல்லாமல் சோசலிசம் என்ற கோட்பாடும் தேவைப்பட்டது. முதலாளிகள் தமக்கென உழைக்கும் மக்களைக் கொண்டு ஒரு தேசத்தை உருவாக்கிக் கொண்டனர். நெடுங்கால வரலாற்றை தம் நோக்கங்களுக்கு உரியதாக கட்டமைத்துக் கொண்டனர். தமக்கான பொருளியலை படைத்துக் கொண்டனர். வரலாற்றிலிருந்து ஒரு பண்பாட்டுத் தொகுதியைக் கட்டமைத்தனர்.

இப்பொழுது முதலாளிகள் நம்மிடமிருந்து பறித்தக் கொண்ட தேசத்தை, வரலாற்றை, பொருளியலை, பண்பாட்டை நமக்குரியதாக மாற்றிக் கொள்ளத்தக்க முறையில் நாம் மீட்டெடுக்க வேண்டும். முதலாளி வகுத்த எல்லைகள் நமக்குப் பயன்படா. முதலாளியின் பொருளியல் அமைப்பு நம்மைத் தொடர்ந்து அழிக்கும். அதேபோல முதலாளியம் வகுத்த பண்பாட்டை நாம் மாற்றியமைக்க வேண்டும். எந்த ஒரு தேசத்தினுள்ளும் இரண்டு தேசங்கள் உள்ளன என்று ஆப்ரஹாம் லிங்கன் குறிப்பிட்டதை இங்கு நாம் நினைவு கொள்வோம். எந்த ஒரு கருத்தினமும் கட்டுடைத்துப் பார்த்தால் அதனுள் இருக்கிற வர்க்கச் சார்பு புலப்படும் என்று மார்க்சியம் கூறுகிறது.

தமிழ்த்தேசியம் என்ற கருத்தை வளர்த்தெடுக்கும் முறையில் அறிஞர் கு.ச.ஆனந்தன் அவர்கள் முன் வைத்துள்ள தேசியத்திற்கான சார்பு நிலைக் கூறுகள் என்பதில் நாம் கவனம் கொள்ளவேண்டும். இன்றைய சூழலில் சாதிமதங்கள் அற்ற சமனியம் என்ற கருத்தாக்கத்தையும், அனைத்து உழைக்கும் மக்களுக்கான கூட்டுடமை என்ற கருத்தையும் அறிஞர் ஆனந்தன் இன்றைய தேவைக்கு ஒத்த முறையில் தேசிய இனம் என்பதன் வரையறைகளோடு இணைத்துக் கொள்ளவிரும்புகிறார். சாதி, மதம் என்பவை தமிழ் மக்களை கூறுபடுத்தக்

கூடியவை. இவற்றை வைத்துக் கொண்டு தமிழ்த்தேசியத்தை இன்று உருவாக்க முடியாது. வரலாற்றுக்குள் வந்துவிட்ட சோசலிசம் என்ற கருத்தை இனி ஒதுக்க முடியாது. உழைக்கும் மக்களுக்கு சோசலிசம் தேவ்வை, கூட்டுடமை தேவை. இவற்றை முன் வைத்தால் மட்டுமே தமிழ்த் தேசியம் என்ற அரசியலை நாம் இன்று முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியும்.

முதலில் சமனியம் பிறகுதான் கூட்டுடமை என்ற எதிர்வாதங்கள் இன்று தேவை இல்லை. சாதி ஆதிக்கமும், மத ஆதிக்கமும் பொருளியல் மற்றும் அரசியல் ஆதிக்கத்தோடு முற்றாக இணைந்திருப்பதை இன்று நாம் பார்க்கிறோம். தமது பொருளியல் ஆதிக்கத்தைக் காத்துக் கொள்ளும் முறையில்தான், சாதிக்கும், மதத்திற்கும் இன்று தொடர்ந்து உயிர்ப்பைத் தந்து கொண்டிருக்கின்றனர். மதம் என்றும் கடவுளை மையமாகக் கொண்டதாக இல்லை. அதிகாரத்தில் மையம் கொண்டுதான் மதம் செயல்படுகிறது. மதம் முன்வைக்கிற கடவுளுக்கு இன்று மரியாதை இல்லை. சாதி என்பது வரலாற்றில் வழக்கொழிந்துவிட்ட ஒருமுறை. இன்று சாதியைக் காப்பது நமக்கு அவசியமில்லை.

2. மதம் பற்றி இங்கு சிலவற்றை நாம் சொல்லலாம். தமிழர் வரலாற்றில் சமயத்திற்கு இடம் இருந்தது. தமிழர்க்குச் சாதி இல்லை, மதமில்லை என்ற கூற்று 20ம் நூற்றாண்டு சூழலில் பெரியார் முன் வைக்கிற கூற்று. தமிழ் மக்களை பிரித்து வைக்கிற சாதியோ, மதமோ தேவையில்லை என்ற பெரியார் கருத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். நிகழ்காலம், மற்றும் எதிர்கால நோக்கில் பழங்காலத்தையும் பார்வையிட்டு பெரியார் இப்படிக் கூறினார். நிகழ்காலத் தேவைகள்தான் பழங்கால வரலாற்றைக் கட்டமைக்கின்றன என்ற உண்மையை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இதன் காரணமாக, வரலாற்றில் தமிழ் மக்களுக்கு மதம் இல்லை என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் தமிழர்களின் சமயத்தில் மக்கட் சார்பான சில கூறுகள் தொடர்ந்து இருந்தன என்பதை நாம் இங்கு காண வேண்டும். சங்க காலத்தில் பின்னால் மதம் என திரட்டுவதற்கான சில கூறுகள் இருந்ததை நாம் பார்க்கிறோம். பின்னால் சமணம் தமிழகத்திற்குள் வந்தபொழுது தமிழர்களின் சில நற்பண்புகளை வரலாற்றில் தமிழர் வளர்ச்சிக்கான ஆக்கக் கூறுகள் என திரட்டினர். பவுத்தர்களும், இவ்வாறே செயல்பட்டனர். தொல்காப்பியரும், திருவள்ளுவரும், இளங்கோவும் சமணச் சார்புடையவர் என்று கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் அசலான தமிழர்கள். நாகரிகங்களுக்கு இடையில் மோதல் இல்லாமல் வரலாறு இயங்குவதில்லை. சமணமும்

பவுத்தமும் தமிழ் மக்களுக்குள் அறிமுகம் ஆனபொழுது தமிழ் மக்களின் ஆக்கத்திறன்கள் சில மேலுக்கு வந்தன. பவுத்தமும், சமணமும் அறிவுச் சமயங்கள் என்று நாம் கூறுகிறோம். உண்மையில் பவுத்தம் முன்வைத்த நிர்வாணம் என்ற கோட்பாடோ, சமண முன் வைத்த ஆன்மா என்ற கோட்பாடோ இன்று பார்க்கும்பொழுது நம் அறிவுக்குப் பொருந்தியனவாக இல்லை. ஆனாலும் இந்தச் சமயங்கள் அன்றைக்கும் சமூக நீதியை வலியுறுத்தின. அரசநீதி மக்கட் சார்புடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் திருவள்ளுவரும் இளங்கோவும், சாத்தனாரும் வற்புறுத்தினர். வறுமை அறவே கூடாது. தன்னலத்துறவு என்ற அடிப்படையில் பண்பாடு அமைய வேண்டும். பெண்ணுக்கு கற்புடைமை போல எல்லா மனிதர்க்கும் பண்பாடு தேவை. தன்வைத்துறவு பெருமைக்குரியது. இப்படி இந்தச் சமயங்கள் தமிழ் மக்களை உயர்த்தும் முறையில் செயல்பட்டன. இன்றைய நோக்கில் இந்தச் சமயங்களை நாம் பாராட்டுவது என்பது இத்தகைய கருத்துக்களுக்காகத்தான்.

3. தமிழர் வரலாற்றில் சமணர் மற்றும் பவுத்தர்களது வருகையின் உடன் நிகழ்வாக ஏற்பட்ட வரலாற்றுத் திருப்பத்தை இங்கு நாம் கவனிக்கலாம். தமிழகத்தில் களப்பிரர் எழுச்சி பெற்ற காலம் இதுதான். களப்பிரர் தமிழகத்திற்கு வெளியிலிருந்து வந்தனர் என்று சொல்ல முடியாது. பல்லவர்களை பொறுத்தவரை ஆந்திராவிலிருந்து வந்தவர்கள். அவர்கள் தமிழகத்திற்குள் நுழைந்து சில கடுமையான அதிர்ச்சிகளை ஏற்படுத்திய சூழலை அடுத்துத்தான் களப்பிரரின் எழுச்சியும் தோன்றியது. களப்பிரர் எழுச்சியின் போது நம் என்ன பார்க்கிறோம்? சேர, சோழ, பாண்டியர் இல்லை.

இரு நூற்றாண்டுகள் களப்பிரரும், அவரைச் சார்ந்தவர்களும் தமிழகத்தில் தம் ஆட்சியை நிறுவினர். இவர்கள் சூத்திரர். இவர்கள் பார்ப்பனியத்தை மறுத்தனர். பாண்டியன் பார்ப்பனர்களுக்கு ஒதுக்கியிருந்த கிராமங்களைப் பறித்து மீண்டும் அதன் முன்னைய உரிமையாளருக்குத் தந்தனர். இவர்கள் காலத்தில்தான் அநேகமாக சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்கள் வந்திருக்க முடியும். சிலப்பதிகாரத்தில் கூட நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? பாண்டியனுடைய, மதுரை அழிவை நாம் காண்கிறோம். மணிமேகலையில் புகார் நகரம் அழிந்தது பற்றி அறிகிறோம். கொற்கை முதலிய துறைமுக நகரங்களும் இக்காலத்தில் அழிந்திருக்கமுடியும். ஆழ்ந்து பார்த்தால் வியக்கத்தக்க முறையில் நமக்குள் வெளிச்சம்கூடும். அதிகாரபீடங்கள் இப்படித் தகர்கின்றன. தலைநகரங்களில் வம்பரும், திருடரும் கள்வரும் பெருகி இருந்தனர். ஒருவகையில் மார்க்சியர் கூறிய வர்க்கப் போராட்டம் ஏதோ சில வடிவங்களில் இங்கு நடந்திருக்க முடியும். களப்பிரர்

அன்றைய ஆதிக்கங்களை கலைத்துப் போட்டனர். சமணர்கள் சங்கம் வைத்து தமிழின் ஆக்கங்களை இந்தக் காலத்தில்தான் தொகுத்தனர். பெரும்பாலும் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுச் செழுமைகள் என்று நாம் இன்றும் போற்றுகிற ஆக்கத் திரண்கள் இந்த காலத்தில் வெளிப்பட்டன. சங்க இலக்கியத்தில் நாம் காணும் கணியன் பூங்குன்றனார் முதலியவர்களின் பொதுமைக் கருத்துக்களுக்கு இங்கு ஆக்கம் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

4. மூன்று நூற்றாண்டு அளவில் மீண்டும் பாண்டியர் தலை காட்டுகின்றனர். பார்ப்பனியத்திற்கு ஏற்றம் தருகின்றனர். அரசுகள் மீண்டும் உருவாகின்றன. சமணமும் பவுத்தமும் அழிக்கப்படுகின்றன. சைவமும், வைணவமும் உருவாகின்றன. அரசுகள் இவற்றிற்கு ஆதரவு தரும் போக்கையும் நாம் காணுகிறோம். இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட புதுமை அழிக்கப்பட்டு மீண்டும் வேறு ஒரு சமூகம் எழுகிறது. பெரும்பாலும் சாதியின் அடிப்படையில் சமூக அமைப்பு தம்மை நிறுவிக் கொண்டகாலம் என இதை நாம் சொல்லமுடியும். கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டு வாக்கில் இந்தியா முழுவதும் இத்தகைய சமூக அமைப்பாக சாதியமுறை தன்னை நிறுவிக்கொண்டதை நாம் பார்க்கிறோம்.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழகத்திலும், தமிழகத்தை உள்ளடக்கிய இந்தியாவிலும் நிலவிய சமூக அமைப்பு குறித்து இங்கு சில விவரங்களைச் சொல்லலாம். கிராமப்புறங்களில் விளைநிலங்கள் முழுவதும், கிராமச்சமூகத்திற்கு உடமையாக இருந்தன. தனிப்பட்டவர்களுக்கு நிலவுடைமை இல்லை. நீர்ப்பாசன நிலங்கள், மானாவாரி நிலங்கள் கிராம சமூகத்தில் உடமையாளர்கள் என்று இன்றும் காணப்படுகிற சில மேல் சாதியினர்க்கு இடையில் பிரித்துத் தரப்படுகின்றன. 7 அல்லது 14 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை இத்தகைய நிலங்கள் மாற்றித் தரப்படுகின்றன. ஆற்றுப்பாசனம் அல்லது ஏரிப்பாசனம் செய்பவர் மானாவாரி சாகுபடிக்குத் திரும்பவேண்டும். மானாவாரி சாகுபடி செய்தவர் ஆற்றுப்பாசனத்திற்குத் திரும்பவேண்டும். வேளாண்மை தான் முதன்மையான தொழில், கைவினைஞர்கள் பஞ்சமர்களோடு ஆண்டுக்கு இவ்வளவு என்ற முறையில் செய்து கொண்ட உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் இவர்கள் வேளாண்மைக்கு தேவையான கருவிகள் மற்றும் உழைப்பைத் தரவேண்டும். கிராம உற்பத்தியில் இவர்களுக்கு உரிய பங்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. கிராம நிர்வாகத்தில் இவர்களுக்குப் பங்கு இல்லை. சாதிகளுக்கு இடையில் திருமண உறவு நேரும்பொழுது சில கடுமையான விதிகள் தோன்றின. உயர்சாதிப்பெண்ணோடு உறவு வைத்துக் கொள்கின்ற கைவினைஞர் ஒருவரை இந்தச் சமூகம் தனக்குள்ளிருந்து வெளியேற்றி அவருக்குத் தனித்தொழில் விதிக்கிறது. இப்படி இவர்களது உடமை முறை மற்றும் நிர்வாக முறை காப்பாற்றப்பட்டன.

நிலவுடைமையாளர்களோடு பார்ப்பனர் இணைந்திருந்தனர். இந்த கிராம நிர்வாகத்தில் அரசின் தலையீடு இல்லை. கிராமப்புறத்துச் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் கோவிலை மையம் கொண்டு நடைபெற்றன. கோவிலில்தான் நிர்வாகக் கூட்டங்கள் நடைபெறும். ஆவணங்கள் பாதுகாக்கப்படும், நாணயங்கள் உரைத்துப் பார்த்துச் சோதிக்கப்பட்டன. தானிய களஞ்சியம் கோவிலில் தான் இருந்தது. மருத்துவச்சாலை கோவிலில் தான் அமைந்தது. கடவுள் நம்பிக்கை மறுக்கப்படவில்லை. இறைவனின் கருணையை முன்வைத்து வாழ்வு நடைபெறுகிறது. எல்லோருக்குள்ளும் சமய நம்பிக்கை இடம் பெற்றது அல்லது இடம் பெறுமாறு செய்யப்பட்டது.

இவ்வாறு உற்பத்தி, பகிர்வு, நிர்வாகம் ஆகிய அனைத்தும் ஒரு சேர நடைபெறும் முறையில் ஒரு நாடாக கிராமச்சமூகங்கள் இணைந்து செயல்பட்டன. கிராமச் சமூகத்தில் வேளாண்மைக்குத்தான் முதன்மை. வணிகம் அதற்கு அடுத்த இடம் தான். கால்நடைகளும் முக்கியம் தான், இந்தச் சூழலில் சமணத்திற்கும், பவுத்தத்திற்கும் இங்கு வாழ்வுரிமை இல்லை. இந்தச் சூழலில் கலவரங்களும் தவிர்க்க இயலாது. ஆகவே இந்தச் சமூக அமைப்புக்கு ஒத்த முறையில் கைவினைஞர்களையும் பஞ்சமர்களையும் இந்த சமூக அமைப்போடு இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இங்குதான் பக்தி மார்க்கம் எழுகிறது. நாயன்மார்கள் தோன்றி தமிழகம் முழுவதும் சுற்றி வருகிறார்கள். தேவாரப் பாடல்கள் தொகுக்கப்படுகின்றன. சைவம், அன்பை போற்றுகிறது. சமணர், பவுத்தர் ஆகியவர்களின் துறவு நெறியும் மட அமைப்பும் சைவத்திற்குள்ளும் வந்து சேர்கின்றன. இறுதியில் சைவம் அரசோடு ஒத்துழைக்கிறது. பார்ப்பனியக் கூறுகளை சைவம் வறித்துக் கொள்கிறது.

களப்பிரர்கள் இவ்வாறு தான் முறியடிக்கப்பட்டனர். புத்தரும் சமணரும் இவர்களோடு சேர்த்து அழிக்கப்பட்டனர். நகரங்கள் துறை முகங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன. கிராமச்சமூகத்தில், வேளாண்மைக்கு முதன்மை ஏற்படுகின்றது. கோவில்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. வரலாற்றில் இப்படி ஒரு திருப்புமுனை கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டு தொடங்கி அடுத்த சில நூற்றாண்டுகளில் முடிவு பெற்றது என்று நாம் சொல்ல முடியும்.

5. தமிழகத்தின் வரலாற்றுத் திருப்பங்கள் இரண்டை இங்கு பார்த்தோம். மதங்கள் என்பவை வரலாற்றில் நடைபெறும் போராட்டங்களை ஒட்டித் தோன்றுகின்றன, வளர்கின்றன, பிறகு மாறுகின்றன. முற்றாக எதுவும் அழிந்து விடுவதும் இல்லை. அழிந்தது எனத் தோன்றினாலும் பழையவற்றின் கூறுகள் புதியனவற்றில் நுழைந்து தங்குகின்றன. கடவுளர் வரலாறு உட்பட எதுவும் இப்படித்தான்

நடைபெறுகிறது. பார்ப்பனியத்தை நாம் எப்பொழுதுமே அறிவுச் சக்தி என்று மதிப்பிட முடியாது. மதம் என்பதை பொதுவாக எப்பொழுதுமே அழிவுச் சக்தி என்று கூறவும் இயலாது. வரலாற்றுச் சூழலுக்குள் நடைபெறும் போராட்டங்களை ஒட்டித்தான் மதம் முதலியவற்றை நாம் மதிப்பிட முடியும்.

இத்தகைய சமூக அமைப்பினுள்ளும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், முரண்பாடுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. கைவினைஞர்கள், பஞ்சமர்களின் ஆக்கங்கள் இல்லாமல் இந்தச் சமூகம் நிலைக்க முடியாது. சமூகம் எப்பொழுதுமே உழைக்கும் மக்களின் உழைப்புத் திறன்களை அதிகமாக அபகரிக்கவே செய்யும். இதன் காரணமாக முரண்பாடுகள் வெடிக்கத்தான் செய்யும். இப்படி வெடிக்கும் பொழுதெல்லாம் ஏதே ஒரு வகையில் இவற்றிற்கு இடையில் உடன்பாடு காணவேண்டும். தடுக்குமுறை எப்பொழுதுமே கூடுதலான எதிர்ப்பைத் தான் தோற்றுவிக்கும். சமரசமும் எப்பொழுதும் நிலைக்காது. தமிழகத்தில் இன்றுவரை நிலவுகிற சாதிப் போராட்டங்கள் முதலியவற்றைத் தொடர்ந்து 1000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நடைபெற்ற இடங்கை, வடங்கைப் போராட்டச் சூழலின் தொடர்ச்சியாகத்தான் நாம் பார்க்க முடியும். இத்தகைய வரலாற்றுச் சூழலில் தான் தமிழகத்தில் எவ்வளவோ நடைபெற்றிருக்கின்றன, அழிவுகளும் நடைபெற்று உள்ளன. ஆட்சி மாற்றங்கள் நடைபெற்றன.

எந்த நாட்டின் வரலாற்றிலும் இப்படிப்பட்ட போக்குகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. தமிழ் மக்களுக்கு மட்டுமே இவை உரியவை என்று சொல்ல முடியாது. தமிழக வரலாறு குறித்து தொடர்ந்து ஆய்வுகள் நடைபெறுகின்றன. வரலாறு குறித்தப் பார்வையும் நமக்கு இன்னும் உருவாகவில்லை. அங்கும், இங்குமாகச் சில கூறுகளை முதன்மைப்படுத்தி வரலாறு என நாம் சொல்லுகிறோம். இப்படி மீண்டும், மீண்டும் நம் பார்வையை நாமே புரட்டிப் பார்த்துக் கொள்கிறோம். திராவிட இயக்கம் தமிழக வரலாற்றை ஒரு வகையில் வரைய, முற்படுகிறது. இந்திய வரலாற்றுப் பார்வையும், தமிழக வரலாற்றுப் பார்வையும் வேறுபடுகின்றன. இந்திய வரலாற்றில் தமிழகத்தின் பங்கு மறுக்கப்படவும் செய்கின்றது. தமிழகம் தன்னை இந்திய வரலாற்றுச் சூழலில் தன்னை நிறுவிக்கொள்ள முனைவதையும் இத்தகைய முயற்சிகளை முறியடிக்கப் பலர் முனைவதையும் நாம் தொடர்ந்து பார்க்கிறோம்.

ஞானியின் நூல்கள்

1. இந்திய வாழ்க்கையும் மார்க்சியமும் (1976)
2. மணல் மேட்டில் ஓர் அழகிய வீடு (1979)
3. கல்லிகை (கவிதைகள்) (1984)
4. தொலைவிலிருந்து (கவிதைகள்) (1988)
5. மார்க்சியமும் தமிழ் இலக்கியமும் (1988)
6. படைப்பியல் நோக்கில் தமிழ் இலக்கியம் (1994)
7. தமிழகத்தில் பண்பாட்டு நெருக்கடிகள் (1979)
8. எண்பதுகளில் தமிழ் நாவல்கள் (1994)
9. தமிழில் நவீனத்துவம் - பின் நவீனத்துவம் (1997)
10. கடவுள் ஏன் இன்னும் சாகவில்லை? (1996)

தொகுப்பு நூல்கள்

1. "புதிய தரிசனங்கள்" - கலையும் அரசியலும் (1996)
2. தமிழ்த்தேசியம் - பேருரைகள் (1997)